

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Пословни број: К.В. 5/05**

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОД 30. новембра 2005. године**

Констатује се да су приступили заменик Тужиоца за ратне злочине Милан Петровић, оптужени Бранко Грујић, Славковић Драган и Кораћ Иван, те браниоци, адвокати Владимир Петровић, Мирослав Перковић, Бранислав Травица, Мирослав Ђорђевић, Ђокић Драган, Шалић Миломир и Марија Радуловић, те пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић.

На сагласан предлог странака,

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес настави.

Констатује се да је из заседања удаљен оптужени Кораћ Иван, за време испитивања оптуженог Славковић Драгана.

НАСТАВАК САСЛУШАЊА ОПТУЖЕНОГ СЛАВКОВИЋ ДРАГАНА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Јуче смо кренули са неким питањима, па ћемо данас да наставимо. Само још нешто да Вас упитам. Нисмо Вас питали везано за плаћање тог Вашег боравка, значи, да се ограничимо прво на онај период пре него што сте дошли у Циглану, где сте били шеф обезбеђења, а онда и после тога. Да ли сте Ви добијали неку плату, а ако јесте, колику, од кога, на који начин?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, била је симболична плата, само не знам тачно колико, то је било давно, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Лично нас је исплаћивао командант Марко територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мислите лично?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Он и његов секретар, онај дечко, не знам како се зове, по списковима, имао је списак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате тај секретар како се зове?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то није онај секретар кога сте Ви јуче помињали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, не, његов секретар, лични.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лични?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Марков секретар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Како је то изгледало, да ли можете мало да нам објасните?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Плав дечко, млађи дечко, тако, не знам како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви ишли по те паре или неко други?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, они су долазили, имају списак, у водовима, четама и тако, у јединицама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је долазио?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Тај секретар код команданта Пиварског и он је по списку, тај и тај, тај и тај и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Марко?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Марко је то одобравао, по његовом одобрењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то било отприлике новца?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, не знам, у тадашње време можда као плата и по или две плате, тако, мало јача плата него обична, нормална плата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде, на пример, у Србији?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, тај дечко је ишао по терену, по тим јединицама?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, директно је долазио, где смо ми били у команди, где смо спавали у команди и тако, како-када је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једном месечно сте добијали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, једном месечно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За које месеце сте Ви добијали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја се сећам, два пута сам само добио, за два месеца, то прво за једном, после нисам више, нисам после, у Циглани сам после добијао од директора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од директора, овог Јовића?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колика је ту била плата?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ту сам имао мало бољу плату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте ту плата добили?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, у просеку две плате, не знам, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као овде две плате, тамо једном месечно?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте потписивали нешто када добијете тај новац?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали Ви неки чин на униформи?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На тој Вашој маскирној?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још неки надимак имали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим овог који сте рекли?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, Мајор?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мајор Торо?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, тамо су сви мајори на ратишту, али ја нисам био тај од тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико Вас никада није звао Мајор?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не. Ја јесам возио пар пута мајора Милана, дао сам то јуче информацију, шефа «Глинице» он када попије, не може да вози, хајде мали вози, у том смислу, али нисам имао чин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуче сте помињали ту ситуацију на Економији, када сте се вратили у ту просторију у којој је држано тих двадесетак лица, да сте затекли њих троје-четворо да су били голи?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И рекли сте, како сте рекли, шта су им ови?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Чим сам ушао, ја сам то прекинуо и рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су радили они у том моменту?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Они су стали, обукли се, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, када сте Ви наишли, шта сте видели, какву сцену?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, били су голи, нису баш нешто радили, али нису ни могли да раде, ваљда, нису имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их је неко терао нешто да раде?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ваљда их је неко терао, не би сигурно сами урадили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, шта сте затекли?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, били су голи, требали су да раде те блудне радње, али да ли су радили, нису ни могли да раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их је терао на то?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Територијалци, тај, како се зове, Дача, Зоран, не знам ни ја, неки од тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли Зоран, Дача, да ли је био неко од ових људи из ове оптужнице?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда сте Ви то прекинули?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била нека таква ситуација, она три пута када сте рекли да сте ишли у Дом културе?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, то више никада ја то нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такву сцену?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Они су тада окренули пушке у мене, ја у њих, рекао сам: ако будете следећи пут то урадили, ја ћу пуцати у вас и да ли су од тога, или нису смели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви у Челопеку такве неке сцене никада нисте видели?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Никада нисам видео, више никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада нисте видели?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, нити присуствовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте присуствовали одношењу неких лешева можда?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А она двојица, што кажете, да су их убили ови полицајци у плавим униформама у Челопеку, које сте Ви извели напоље, шта је било са њима?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ушао је Сплића поново у Дом, извео неког од тих тамо да их утовари у та његова кола и не знам где их је даље он одвео. Ја сам се вратио са Пиварским у команду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су била та тела, колико удаљена?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, кажете, видели сте да их је убио?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Знам да су убијени и да су утоварени у кола, црвеног «кеца», а где су их одвезли то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су два брата?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам ни да ли су браћа, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте да су нека браћа била?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Помињао сам да су браћа била у оном делу, када је убијен Бошко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте онда дошли да тражите?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То је било у другом интервалу, мислим, а не у овом о којем сада Ви питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви не знате ова лица?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Помињали сте да је био и неки други Зокс?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овог Зокса да ли сте некада видели, овог Ивана Кораћа, да ли сте некада видели, кажете, то није тај Зокс?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Виђали смо се често, њега смо звали Цеца, Цецинац, имао је пушкомитраљез.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То знам, него нешто што нисмо јуче, да ли сте некада њега видели у Челопеку, на Економији, на Циглани?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја га нисам, на Циглани је долазио пар пута у пролазу, када смо имали акције, борбе око села, мислим, борбе, били смо заједно, а овако тамо не у Дому.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за време док сте били у Циглани, да ли је долазио?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, унутра не верујем да је дошао, да смо се поздравили у пролазу, где си, како си, шта има ново, да ли си био у Краљеву и тако то, а иначе, овакве друге ствари, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај други, одакле је?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Мислим да је из Шапца или из Лознице, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Његово право име, не знате?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како изгледа тај други?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Мало је височији, моје је висине, исто је носио маскирну униформу, имао је мало већи нос, овако, како да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли личи на Кораћ Ивана?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не. Онако, колико могу сада да кажем, то је било давно, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је година имао?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, млађи је био од мене, можда његових година, можда пар година старији од Зокса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви високи?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Метар и 93.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време, колико сте били тешки?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, био сам 90 килограма, нисам био више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са тим другим Зоксом, да ли сте Ви имали неки контакт?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, никада, само у пролазу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте сазнали да постоји још неки?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Долазио је више пута ту, са Лозничанима њиховим, са том јединицом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на Циглани, Ви сте били шеф обезбеђења?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти полицајци што су чували те људе, какав сте однос имали Ви?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: На Циглани нису били полицајци, на Циглани су били обични стражари, портири.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само портири?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Само портири, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико њих?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Било их је шест-седам портира, радили су по сменама, прва, друга, трећа, један је увек био уз њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, портир их је чувао?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, портир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико њих је укупно било ту, па тих чуваних лица?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Око двадесетак лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кома сте Ви били шеф?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам био шеф и обезбеђењу и уопште шеф обезбеђења целе Циглане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи и тим портирима?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту био неко од тих људи који се помињу у опутжници?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Како мислите, јел био неко, не разумем питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под Вама запослен?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, није био нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови Сава, Саша, Пуфта?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, није нико, они су понекада навраћали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, они су само навраћали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Навраћали, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно што сте објашњавали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Када ја нисам био ту, некада су ме тражили да ме виде, чисто онако, али никада нисам био присутан када су они нешто, мислим да их нико никада у Циглани није ни дирао, то су само измислили, сто-посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је измислио?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ти Муслимани, ја сам их увек штитио од ових избеглица, који су нон-стоп пристизали, чули су да су ту Муслимани, заробљеници, хтели су да их бију тамо и тако то и нисам дао да улазе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај један је убијен?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, то нисам био ту, не могу бити двадесетчетири часа у фабрици, имао сам и више других задатака, ван фабрике, не само да будем ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да су измислили?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, рекли су да су стално као долазили, то није сигурно тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте ту звезду, ту тетоважу. Ко Вам је то причао?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, то се причало, ја то нисам видео, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то испричао?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, причали су, каже, зашто си, ја питам Пуфту, зашто си то урадио, каже, па имао је тетоважу, полумесец и то, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај ко га је убио?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви сазнали, то је Вама неко испричао, па сте Ви њега питали да ли је то тачно?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, то се чуло касније, нисам чуо одмах, причали су ти радници ту који су били, скинуо га је ваљда да види, шта ће теби месец.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже, шта је радио?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, откуд знам, када нисам био ту, госпођо, не могу ја сада да Вам нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте улазили, како овде пише, са Пуфтом, Савом, Сашом унутра?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, не, не,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да је била нека туча, него сте то накнадно чули?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да. Ја сам дао информацију да са тим Пуфтом нисам ни био баш у добрим односима у старту када сам дошао, тако да се нисмо подносили, ни он мене, ни ја њега, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, рекли сте, палицу никакву нисте имали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни топуз?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имали сте када сте дошли, задужили сте снајпер, а после од оружја још?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ништа више, само пиштољ 7,65.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај пиштољ 7,65?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никакво друго оружје?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, колега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На почетку своје одбране говорили сте о још једном снајперисти који је, наводно, родом из Горњег Милановца?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте рекли његово име, да ли знате његово име, можете ли да кажете?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Знам његово име, али не бих рекао због његових личних разлога, а то се може наћи, он је био петоструки првак Европе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Говорили сте и то да су Вам нудили да се активирате и да добијете чинове?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било разговора о томе, које чинове би Ви добили?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, било је разговора, добио бих чин потпоручника или капетана, ја нисам волео никада да будем неки официр, нити сам имао жељу да будем официр, нудили су нам и пре него што сам пошао тамо за Босну, када сам ишао за Сарајево, три дана на специјалном задатку, одмах када смо извршили тај задатак, у Сарајеву да останемо, да се активирамо, ја нисам желео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: По упознавању са Пуфтом, Савом, Сашом, Зоксом, да ли сте сазнали и њихова права имена, односно да ли су Вам они говорили своја имена?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, нисам их никада ни питао, јер ја сам мање-више са њима имао акција и икаквих послова, разумете, ја сам дошао са групом из Вуковара, било је њих десет и имао сам свој задатак са својим колегом Сашом, међутим, ту је испало нешто да не одемо, да останем са својом супругом ту. Тај мајор Мишко је после долазио, хоћеш да идеш, ишао сам пар пута исто са том специјалном јединицом, на дан, два, на неким задацима и опет се враћао, и ја и Саша смо ишли, све, јер снајперисти увек иду у пару.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви њима рекли своје име?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, они су прво мене држали тамо када сам ишао на туђе име и презиме, само, али остао је надимак, по том надимку сам већ и ухапшен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И неvezано за однос са овима које смо поменули по надимцима, уопште, да ли је било уобичајено да када се упознајете са неким, кажете своје право име и они Вама, или није било уобичајено?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Није било уобичајено, само ја сам, кажем, на пример Торо, он је Бојан, сваки је имао неки свој посебан надимак и тако смо се и звали на ратишту. Напомињем када сам ишао у Сарајево, доле када сам ишао касније, 1994., у Брчко сам ишао два-три дана са специјалном јединицом, имали смо плочице и број на плочицама, није писало име и презиме, око врата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тада, јесте ли имали ту плочицу?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Прво нисам имао, а после сам имао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У Зворнику мислим?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте ипак после разговора о Бубици решили да одете да га потражите на Економији, ко је све са Вама отишао на Економију?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, ја нисам ни знао где је та Економија, пошао је Саво, Саша, пошто се ја и Саша нисмо хтели да одвајамо, заједно смо дошли, пошао је и Саша и пошао је Сплића, Дача, Зоран, троје, четворо, петоро територијалаца, из тог места, мештани Зворника.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте ушли у просторију, ко је све ушао, да ли сте сви скупа ушли?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ушли смо пет, шест нас, сви одједном и онда је тај Сплића, како да кажем, заменик Пиварског командовао, ко је овде Бубица, видело се, човек је био лепо обучен, издвајао се од осталих. И онда га је Сава први питао, шта си завршио од школе, мислим, и шта радиш, чиме се бавиш и онда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где је то испитивање?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Унутра, пред свима овако у тој просторији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте га изводили ван те просторије?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, не, ту у просторији, онда га је питао, мислим, да ли имаш проблема са Србима, а он је рекао да су му кућни пријатељи, да се највише

дружи са Србима, а онда сам га ја онда питао, јеси ли имао некада неких проблема са женом Српкињом, то сам јуче објаснио и дао му часну реч.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да, али када сте га ошамарили, да ли се то дешавало пред свим?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Пред свима се то дешавало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када се дешава ово да Ви примећујете?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам извео тада тога у НАТО униформи што је био на граду Кули, да га питам шта је дужио од оружја, ја мислим да је Саша извео исто једног у шареној униформи, јер нам је командовао тај Сплића, изведите ову двојицу, питајте шта дуже од наоружања. Када сам се вратио, ја сам то видео, затекао ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико сте Ви провели ван просторије?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, пет, десет минута, ту одмах у првој просторији где је портир, где је портир у тој просторији, ту смо ми саслушавали, ја овог, овај исто тог другог. И онда се сећам да је тај Зоран, имао је, он је био у СМБ униформи, са неког од тих Муслимана скинуо му је маскирну униформу, није била као наша југословенска, али је била маскирна, нека шарена униформа, скидај то, каже, ти то носиш, а ја немам униформу и скинуо му је униформу, а њему је дао ову униформу, а узео му је ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Враћате се унутра и примећујете да су неки свучени. Да ли можете да кажете, оријентационо, половина, трећина, отприлике је била гола?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Било је њих двадесет, значи, њих троје-четворо је било свучено, ја сам тада командовао, мислим, раздрао се, шта то радите, ко је то наредио, а они кажу, шта тебе брига, ти си нов, шта имаш ти, кажем, то је ружно и они су окренули пушке у мене, ја окренем у њих пушку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То се све дешавало унутра?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Унутра, унутра, све унутра. После сам ја читао у овим скриптурама да је неки Муслиман то и рекао, каже, да сам ја то био против тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Доласком на Економију, да ли је те Муслимане неко чувао?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, била је милиција, чувала их је милиција.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је њих било?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Увек је било, не знам, троје-четворо, зависи од потребе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је дошло до уласка у ту просторију, да ли сте се некоме обратили или?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Увек је Пиварски имао је посебна овлашћења, специјална овлашћења, тако да је он могао свуда да уђе, он и имао је његова јединица, тај Сплића, и ти његови заменици, Пиварски и Нишки, командири.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пиварски и Нишки су имали специјална овлашћења?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да могу да уђу свуда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то било у писаној форми?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја не знам, али они када су нама давали, рецимо мени, ја уђем у Дом Челопек да изведем ту двојицу, он је мени написао име и презиме, изведи ти двојицу, написано, ја сам са тим написменим и улазио у Дом и прозвао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На том папиру, шта је писало, само име и презиме?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Извести лице, то и то и то и то, како се зове лице, што значи да је то команда дала одобрење, не бих ја по својој вољи изводио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко су Ваши стражари на Циглани?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То су били радници, мислим, ту стражари који су били, али које је директор поставио да буду стражари, старији људи, јер сви млађи људи су били на положају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви некога постављали за стражара?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја не, нисам, како их је директор поставио, ја сам их само преузео и уједно да их штитим, јер ти су се старији људи плашили од ових када би долазиле групе и групице, тако да су они, рецимо, као да нису били ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сећате ли се неког инцидента у вези са тим затвореним Муслиманима на Циглани?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Кажем Вам, долазила је нека група, неких избеглица, који су дошли из Тузле, дошла је група и чули су да су ту ти Муслимани, они су отуда протерани, да су тамо били у логирима, откуд знам, и хтели су да их бију, да их линчују и онда сам ја, они наоружани, наоружан ја, хоће да пуцају, то је рат, господине, не можете сваком, разумете, када неко добије пушку, није то играње.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су они покушавали бекство можда?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, покушали су, четворица су и побегла одатле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када се то десило?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, побегли су ноћу, када су радили трећу смену, они су радили прва, друга, трећа смена, Циглана је радила нон-стоп, фабрика, производња, било је у трећој смени када је био један старији стражар који их је чувао, они су га млатнули, отели му пушку и побегли, али нису пушку однели, само су побегли без пушке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су стражари нешто предузели према овима што су остали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, било је мало после испитивања, ја сам прво испитивао, имао сам једног ту који је, такорећи доушник и он им је све испричао, ја кажем, зашто ми ниси испричао када си знао да ће да побегну. Он каже, знали су они да сам ти ја доушник и нису смели, крили су од мене, ето то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је према њима предузимана од Вас или било ког другог стражара нека физичка?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Било је мало испитивања, одвајања, давања изјава, писаних, тако, нико их није малтретирао и дирао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи физички их није малтретирао?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Осим што је, вербално је било испитивања?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да. Било је мало претњи, викања, нормално, али, злостављања, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је још неко долазио што би одударало од тог амбијента ратног стања у Циглани?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Мислим не могу да кажем, ја сам рекао, раде ту до пола три, три, радно време, онда одеш нормално кући. Већином се дешавало поподне када су долазиле групе и групице и онда тај стражар некада их није пуштао, некада су улазили, каже, неког су млатнули, ово-оно и одмах ме зову телефоном, да увек ја дођем, они већ отишли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је можда долазила нека телевизијска екипа?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То се не сећам, мислим да није долазила. Долазиле су пар пута жене тих Муслимана, ја сам их лично пуштао у посету, доносиле су им

ручак, пите и тако те ствари, цигаре, више пута сам им ја куповао цигаре за мој новац, што могу они сами да потврде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У вези са одношењем тих неких ствари које сте Ви побројали из напуштених кућа, кажете, постојала је још једна група која је то радила, па је носила на неко друго место. Знате ли, ко је том другом групом руководио?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не бих знао, само сам их виђао, сретали смо се, рецимо, добијемо стовариште, да са тог стоваришта све морамо да преносимо, ја носим цигле, блокове, они носе плочице, прозоре, тамо, ја носим овамо на Циглану блокове, црепове и тако то, шта је потребно, а они су носили тамо, имали су исто папир као и ја од Стеве тог Радића, уредбу од Владе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У вези Дома културе у Челопеку, рекли сте да сте били једанпут, да ли је то било први пут, може да се деси, да сте извели три-четири инжењера?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је још неко са Вама био, или сте били сами?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Био сам ја и троје-четворо територијалаца, не знам да ли је био Саша, не могу да се сетим, то је било давно, али увек су, био је или Зоран или Сплића, они су увек ишли, један од њих и Пиварски, који су били надређени мени, не надређени, него ја сам био под њихову команду, с тим што сам ја једини имао бели опасач и онда они крену и кажу, издвој те људе, ја онда, тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте тада били наоружани и чиме, ако јесте?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Само пиштољ 7,65, ништа друго.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ови други?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Они су увек носили пушке, аутоматске пушке, шта је ко дужио, а снајпер сам носио већином када смо имали акције, иначе нисам морао носити снајпер када сам био ту, стајао је био у колима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Говорили сте о погибији неког командира Бошка?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, кажете да је Пиварски запретио?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То сам јуче хтео мало боље да објасним, када је то било, убијен је човек, мислим, могу ја да погрешим име и презиме, Шеховићи, Меховићи, можда се они тако и не презивају, разумете, ја не могу да упамтим, само сам навео таква презимена, не могу тачно да њихових имена да се сетим, то сам хтео да кажем, да се не узму у обзир да су то та презимена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да је претња Пиварског била и у том смислу да, уколико они не дају или дају, да ће он можда у том смислу побити двеста Муслимана?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, не, он је давао двеста Муслимана, нисмо се разумели.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Живих за?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Главу, они нису дали, било је увек неких преговора и договора када се неко зароби, они уцењују тамо, ови су наши уцењивали овамо, зависи како-када и ми смо некада њихове заробљавали и онда тражимо неке за размену, разумете, нисам ја, али, то је Пиварски, можда и Марко, ја не знам ко је тиме, али само сам извршавао своја наређења.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је имао он тих двеста Муслимана?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То је рачунао можда на тих двеста из Дома Челопека, ја не знам да ли је још где имало тих Муслимана, разумете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако можете прецизније да се изјасните, други пут када сте ишли, ко је био са Вама, када сте ишли у тај Дом културе у Челопеку, био је Пиварски, да ли можете још?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Пиварски, Сплићо, Зоран, та екипа његова која се није одвајала од њега, не сећам се да ли је био Цецинац или неко од ових, Саша или Саво, мислим да нису били, нисам сигуран, то је било давно, не могу да се сетим, али су већином били ти територијалци и они су били уз њега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то било више?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Било је, мислим, дошао је цео вод, тридесет колико је, четрдесет имало, али нису сви ушли, ушло је њих десетину, пет-шест, тако, до десет.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У једном тренутку сте рекли, можда није довољно прецизно, па да појасните, када сам ушао тада у Дом, па када сте дошли, каже, ушла је руља?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, био је цео вод, око тридесет, да ли су сви ушли, не могу да се сетим, то је било давно, давно, кажем, је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када се улази у тај Дом, да ли треба неко одобрење, опет да питам исто, као на Економији, да ли сте се неком обраћали, да ли има ту неки командир страже, стражар?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Имало је стражу, увек је имало, али када је Пиварски био, нико није њему ни смео да тражи одобрење, ни да пита за одобрење, јер је он, једноставно, био «десна рука» Марку, и он и Нишки, мада Нишки мање-више, јер је тада Нишки био рањен и имао је нон-стоп неки завој на глави, био је рањен на Кули, тако да се мање експонирао и мање је ишао тада, и у акцијама, и у, али је командовао. Увек је био код Марка на рапорт и увек је давао нама наређења.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У вези ових ствари, Ви сте се изјаснили да су одлагане ту негде на Циглани или тако. Да ли сте виђали те ствари ту на Циглани, када сте Ви отишли, да ли су оне остале, да ли је неко у међувремену долазио да их покупи или не?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Те жене куварице, пошто их је било доста, оне су прале те, дезинфиковале, откуд знам и долазили су тамо са оним, претпостављам медицинско особље, да то прскају са нечим, не знам са чим, да ли је против отрова и где су даље терали, ја то не знам, то само директора можете питати или некога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када се доведу те ствари, да ли сте видели да те ствари у међувремену док доведете следеће нестају или?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, не, прво се дезинфикују, ту остају, да се оперу, шта ја знам, после се правио списак или је то Влада доносила уредбу, ја мислим да је то тако било, како се ко досељавао од избеглица, давали су по породицама један фрижидер, један замрзивач, једну машину, један телевизор и тако даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Говорећи о мајору Марку Павловићу, рекли сте да код њега постоји стража и код њега су могли ући само Пиварски и Нишки?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Појасните мало, откуд Вам то сазнање, да ли сте Ви можда некада покушавали, па нисте могли да прођете?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нисам никада покушавао, али сам видео, зато што, каже, Нишки, сачекај ту, они уђу унутра, десет минута, пет, пола сата, како када, ми седимо чекамо, гледао сам и Жућа када исто дође, тај командир, исто један тај што

иде са њим, ја сам више пута био са Нишким, а мање са Пиварским у пратњи, он оде, прими задатак и онда после нама Нишки каже, имамо задатак данас то и то и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете, да сте сретали и Брану Грујића, па мало објасните како се га го?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Оппростите, није тако речено. Ја заиста молим да се провери у записнику где га је сретао ту, сретао га је у граду када пролази колима, тако је јуче рекао, па молим за коректност у постављању питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колега, то је Ваше мишљење да ли је питање коректно, како је сретао Брану Грујића, према томе.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ако дозволите, рекао нам је јуче како је сретао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нема разлога да тако реагујете, јер нема ни потребе за цитирањем како је баш рекао да је сретао Брану Грујића.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Има потребе, уважени колега, због тога што је рекао да га је виђао искључиво у пролазу у колима, тако је рекао, због тога је то врло значајно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја тражим да то разјасни.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: То је довољно јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Вама, можда мени није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, хоћете да седнете, колега, или овде да седнете, хоћете да се заменимо.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорите на питање Тужιοца, нешто ближе о томе? Изволите.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, пролазио је улицом човек, знали смо да је председник Владе, јер баш када нас је први пут примио, рекао је ја сам господин, председник Владе, добродошли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је ишао пешке?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, ретко кад сам га виђао, два-три пута можда, али сам га упамтио, био је специфичан човек, лепо господски.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је ишао у пратњи са неким?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Никада нисам видео да га је неко пратио или чувао, од војне полиције или неког тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Толико. Немам питања више.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: (пуномоћник оштећених) Каква је имао овлашћења и уопште ингеренције као шеф обезбеђења на Циглани, да наброји?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не разумем питање, хоћете поновити.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Каква је имао овлашћења, ингеренције, уопште, шта му је био задатак ту као шефу обезбеђења?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Као и сваки шеф обезбеђења, да не може свако улазити у фабрику, да пратим улаз и излаз из фабрике шта може да прође, тако то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у односу на те људе ту у просторији о којима овде причамо?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, о томе и причам, да не може свако да уђе, када сам био ту, ја сам на то и обраћао пажњу, то ми је била обавеза и једно да будем шеф обезбеђења.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И да не могу да изађу, јел и то?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, и да они не могу да изађу, да, ако мислите на то питање, онда то, да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Друго питање, ко му је био непосредни претпостављени?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Директор је мени био Мишо Јовић.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Милош Јовић?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Мишо Јовић.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сада ме интересује.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Било је два-три директора, али он ми је само давао, они ми други никада ништа нису наређивали, осим њега.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Разумели смо се. Друго питање, неколико пута је помињао доушника, ко је ангажовао тог човека за доушника, на који начин?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А, откуд зна да је доушник?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, ја када сам дошао, они су били већ двадесет ту, а кажем, не знам ни ко их је довео, ни када их је довео.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, како је сазнао да је доушник?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, речено ми је, тај.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је рекао?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, добро сада, не могу сада да се сетим, рекао ми је неко давно, тај је каже наш човек, на њега обрати пажњу и купуј му цигаре и дај му бољу храну, али цигаре да му се дају да нико не види.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И јуче и данас је председник већа питао, шта су радили ти људи када су били голи, па је јуче одговорио, примењивали су педофилију, примењивали су педофилију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо расчистили.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Председник већа је рекао, то није педофилија, то је било нешто друго. А шта су радили, то нисмо расчистили, то није речено шта им је рађено, а то је елемент, како бих рекао, опис радњи извршења у оптужници?

АДВ. МИРОСЛАВ ЋОРЂЕВИЋ: Ја морам да интервенишем. Ако је данас објаснио на Ваше питање, овакво саслушање није саслушање оптуженог него ислеђивање.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, није објаснио, ја нисам чуо, а ако је објаснио, шта су радили, шта?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ништа нису радили.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Није рекао шта, али у оптужници пише директно, није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не пише за Економију.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не пише за Економију, али пише за друге ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али не пише за то место, није то у оптужници.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја не знам шта су они радили, ја не знам, али слушај, хтео сам да то расправимо, добро. Каже, некада уђу неки па их малтретирају, на питање Тужиоца рекао је неки из Тузле, да ли су још неки и који?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, имало је тих, сваки дан је исто пристизало избеглица са свих страна, они нису могли сви, сада, зависи како којем, неко погинуо отац, неком брат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, неке које Ви знате?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам никога од тих, само кажем да су из Тузле дошли, да су протерани тамо, убивени им родитељи и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то су људи из Босне, нису неки територијалци, добровољци?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, било је и тих територијалаца, али већином су то радиле избеглице, револтиране избеглице.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли он зна, како су их они малтретирали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, чују људи, побогу, они су између себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели лично некада или само чули?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада Ви нисте видели?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам каже то?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Кажу ми ти стражари, долазила је група неких.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли запишу, да ли сте им Ви тражили да напишу нешто?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, они увек запишу, нормално да запишу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вам давали то?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Али не могу да упишу сваког, када дођу наоружани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то што напишу, да ли су Вам давали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте Ви са тим радили?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја директору, испричам директору шта је било, да ли можемо некако да појачамо обезбеђење, каже, не можемо, немамо људи уопште за рат, јер су сви ангажовани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви њему онда дате тај папир?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Кажем то шта је било, додуше и он је то знао све, јер он је ту био присутан увек, директор пре подне, као и ја, када је ту, а поподне када нисмо ту, не можемо да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је те људе ставио ту?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете, они су заробљени?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја кажем, ја сам отишао за Краљево и три недеље, када сам се вратио запослио се на Циглани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви долазите на Циглану?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, ти људи су већ били ту, ко их је довео – не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их држи, чији су то људи?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је третман тог њиховог боравка?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Њихов третман је да замене радну снагу, пошто није имало, радници су отишли сви на положаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, кажете, не могу да оду кући, значи они су ту заточени?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Тако су то одредили, али нисам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви схватили те просторије, као затвор или као неки принудни рад?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Како могу схватити, исто као и Ви, како можете схватити, можете схватити као принудни рад, можете затвор, можете схватити, како да Вам објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, не смеју кући, значи да су затворени ту?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да. Не би смели ићи кући, јер би их убио неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте питали Јовића ко је ту донео одлуку да се они ту држе и да не могу да иду кући?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја нисам то могао да питам Јовића, зашто бих га ја питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли сте?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, нисам могао ни да га питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте питали, ко је одлучио да ти људи буду ту затворени, да не могу да иду кући?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, то нисам ја питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте питали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Моје је било да чувам, да не могу да изађу, ја сам их изводио више пута на утовар, истовар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, никада Вас није занимало ко је одлучио да се ти људи ту држе?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам претпоставио, да ли команда или неко је одлучио сигурно од виших, не знам ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада се нисте занимали за то?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините колега.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Оптужени је у свом исказу јуче рекао да су извели двојицу људи због тога што је доушник јавио да имају скривено оружје по кућама и да су их због тога извели. Шта су требали да раде када су их извели, због чега су их извели, не због чега су их извели, извели су их због тога што имају оружје, а шта су требали да предузму када су их извели?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је Ваш био задатак?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Извели смо их, одвели смо их, где вам је оружје, они су показали негде закопано, овде, негде сакривено, извадили смо то оружје, узели, вратили, њих вратили у Дом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вратили сте их у?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: У Дом, одакле смо их узели.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Каже, полиција их је убила?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, колега пита за ону двојицу?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: За ту двојицу, зато што су ваљда они знали због чега се издвајају.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта је било на крају, шта је било са том двојицом, да ли сте их вратили на лице места?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Они нису, Ви хоћете мене да збуните, али не можете ме збуните, господине, ја Вам лепо кажем, они су.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Пазите, да Вам кажем, по Закону о кривичном поступку, бранилац може интервенисати, да каже, противим се овом питању, а не да он објашњава шта је било, па онда окривљени зна шта да каже, то ради колега.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: У кривичном поступку мора да се чува достојанство окривљеног и да питања буду јасна.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта то значи достојанство, чиме ја нарушавам достојанство окривљеног?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Зато што збуњујете оптуженог, не говорећи му прецизно о ком се догађају ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да седнете, молим Вас.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Врло сам лепо рекао да је доушник казао, имају људи који имају скривено оружје, онда их они изводе, ја због тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могу ја, само мало мирније, молим вас, без вике. Да ли можете да објасните када је доушник рекао да та два човека имају оружје, шта се даље десило?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Пиварски наређује, да нам име и презиме, мени и Сплићи, изведите два и са нама је Пиварски и стоји испред Дома.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико вас укупно?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Седам-осам са троје кола. И тај доушник седи позади, везан лисицама у колима и ја, и тај Сплића, његов заменик, улазимо у Дом, тражимо именом и презименом ту двојицу, они се јављају, можете изаћи, нормално они излазе, лепо, сасвим фино, испред Дома и онда Пиварски изводи овога са лисицама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доушника?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да. Када су они видели њега са лисицама, почели су да бегају ка Дрини, пошто је Дрина одатле, од тог Дома, двеста-триста метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, они беже?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Милиција, стража, пуца из пиштоља, нико није носио пушку од нас, милицијска стража, милиција пуца, одмах једног убија, онај други је побегао једно стопедесет-двеста метара и тамо док је он бегао, цик-цак, они су га погодили, када се већ заморио и тако су га погодили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте то видели?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко одлази по та лица?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Милиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ставаља у кола?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Довози их ту, онда Сплићо улази у Дом, изводи некога од тих Муслимана, утоварају их у његова кола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико њих изводи?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Једног Муслимана, ја мислим, не могу да се сетим тачно и он их утовара у кола, где их тера – не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а друго питање је било, које сте то извели, па су Вам показали оружје, па сте рекли, вратили сте их? Да ли је била та ситуација? То је друга ситуација?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је та била ситуација?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Можда је била пре тога, можда после тога, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог истог дана или у том периоду времена?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: У том времену, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је та изгледала ситуација?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, исто тако, добили смо, тај је имао пушкомитраљез, неки, како да Вам објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добили сте дојаву?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Добили смо дојаву од тог истог доушника, који је био тамо у неком већу Месне заједнице, док су били Муслимани, да је неки тамо што држи бензиску пумпу добио доста наоружања. Приликом претреса нађене су му зоље, две зоље, аутоматска пушка, митраљез и извели смо га, човек је лепо рекао, без речи. Пиварски му је одмах рекао: будеш ли слагао-иде ти глава, кажеш ли истину –

неће ти бити ништа. Човек је рекао истину, ништа му није било, довео нас је кући, једна му је била под сеном, друга му је била испод неког комбајна ту је сакрио, нашли смо, он је сам човек вадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај није био затворен?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Био је и тај затворен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Исто у Дому.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Дому?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте га вратили у Дом?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Ја сам питао оно прво, на оно прво сам мислио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада смо помешали две ситуације.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Питање је, каже, формира се Војска Републике Српске, интересује ме, како се формира Војска?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја на то питање не бих знао да Вам одговорим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је овде, у току исказа, формира се Војска?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Расформира се ЈНА, онда се формира Војска Републике Српске.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како се формира?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Формирају се, људи из Босне.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како, од чега, да ли су у тај састав улазили територијална одбрана, добровољци, ко улази, ЈНА?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: ЈНА се повлачи, враћају се у Србију, ја сам се повукао тада у Србију, као што сам и дао јуче изјаву, али се формирају ове избеглице из свих крајева Босне, Тузле, Мостара, где су држали Муслимани већином, они су људи бегали на слободну територију Босне и Херцеговине, који су држали Срби и ту су се одмах формирали по јединицама, четама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви били у Зворнику када се то формирало та Војска?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја када сам дошао тада је почело, нон-стоп су долазили, они су пристизали и одмах су били обучавани, пита, шта си по ВЕС-у, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме су они припадали у то време, док се формирају?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Зависи како ко их је одређивао, разумете, они су долазили, пријављивали се команди, неке је примао Пиварски, неке је примао Нишки, неки, да ли Жућа, да ли «Бели орлови», не знам коме, то је Марко одређивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је Марко одређивао?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Те избеглице, ко ће коме да припадне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приликом формирања Војске?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Приликом тих формирања војски, тада је после дошао потпуковник, ја мислим, Благојевић и да више Марко није командант. Ја сам тада отишао, али сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, у ком месецу?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике, када је то било?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Када се то десило, када се расформирала војска ЈНА, ја мислим после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је трајало то од када се повукла Војска ЈНА, па до формирања Војске?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам, ја сам те три недеље се вратио за Краљево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли се за те три недеље формирала?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ваљда се формирала, они се нон-стоп формирају, нон-стоп како долазе, они се одмах, разумете, одмах се прикључују јединицама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, рекосте, да сте скоро цео јуни, били у Циглани?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у то време, када сте били у Циглани, већ била формирана Војска Републике Српске?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, вероватно је била формирана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њима руководио, да ли Ви то знате?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Е, то не знам, али сам чуо да је тада дошао потпуковник Благојевић, да више Марко није био командант, можда је био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, док није дошао Благојевић, ко је командовао?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Марко, све је командовао Марко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још неко питање?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Оружје, оруђе, шта је било са оружјем, оруђем ЈНА?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја, моје оружје које сам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, оруђа, мислим, имали су тенкове, топове?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То не знам, морате неког другог питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још нешто?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Полако, не знам зашто нервоза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни код мене нема нервозе.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па, добро, кажете има ли још питања, има. Који је тај критеријум да неки војници одлазе у Србију, а неки остају ту, када се формира Војска Републике Српске?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам из Србије, враћам се за Србију, ти критеријуми, ко је из Босне, он остаје у Босни.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Помињете неколико пута неког Сплићу. Да ли знате његово презиме?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам, само знам да је дошао из Сплита и да је избеглица, али је родом из Босне, ваљда, родом, али је живео у Сплиту и он је морао да побегне из Сплита.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овде на основу исказа произлази да се он уверио да је, отприлике, на три места било затворених људи, заробљеника. Да ли је чуо за још нека места?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не за три, само знам за два.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Циглана, Економија и?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Циглана, то као да и нису били затворени.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, нема везе, поред тога што знате, знате ли за још неке?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисте чули за време боравка тамо?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Судија, ја немам више питања.

НАТАША КАНДИЋ: На основу којих критеријума или по неком, или да ли је постојало упутство, кога треба испитивати?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Госпођо судија, ја се извињавам, морам да питам, да ли морам одговарати на њена питања или не?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морате, пуномоћник оштећених, изволите.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Зато што ја сматрам, због мојих погинулих сабораца, њихових родитеља и ових доста војних ратних инвалида, не бих желео да одговарам на њена питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Ви не морате генерално да дајете одбрану, али ако пита, значи Ви сте одлучили.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја не желим њу да вређам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, па он може и сада да престане да одговара.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја кажем, не желим њу да вређам нити имам нешто против ње, лично немам ништа, њој свака част, само жена ради за плату, за чију плату, то се зна и добро је плаћена за то, али ја не желим на њена питања да одговарам. Ако она има питања нека да Вама, ја ћу на Ваша питања сва одговорити. Не вређам ја њу, ја кажем, немам ништа против ње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо да коментаришемо, значи, Ви имате право сада да престанете да дајете одбрану, да не одговарате ни на питања, значи, ако не желите да одговарате.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: И ја сам исто лепо објаснио, ја немам ништа лично против ње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да коментаришете, хоћу да одговарам даље, нећу.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Због мојих погинулих сабораца и рањеника и ратних војних инвалида, због њихових родитеља и породица, значи, немам ништа лично против жене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немате лично, али на та питања не желите.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: На њена питања

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, на та питања, објаснили смо, ушло је све у записник.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли то значи, генерално, да он неће да одговара на питања која ћу ја да поставим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, управо је рекао.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Мислим да је другачије рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На њена питања.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Молим Вас судија, ради прецизности, рекао је и овде смо сви чули, уколико Ви сматрате да нека питања достави писмено Вама, па ће на Ваша одговарати, али неће на њена питања.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: На њена питања, да. Ја ћу одговорити на Ваша и на Тужиочева питања, свакако.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па, питања се постављају, иначе, преко председника већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ако председник већа дозволи непосредно. Значи нећете лично да одговарате када Вас она пита, поставите Ви питање преко мене, па ћемо да видимо.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су постојали одређени критеријуми или упутства за извођење одређених затвореника ради саслушавања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали нека упутства конкретна и од кога?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Увек су имали упутства и команда у војсци, у рату, зна се да су, увек се слуша старији, надређени, значи он наређује мени, онда ја наређујем другоме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте Ви добијали конкретно упутства?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Већином од Пиварског и тог Сплиће, Нишког, од Марка никада нисам добио наређење, али знам да је Пиварски добивао од Марка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква су Ваша била наређење, осим тих саслушавања лица?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Та су била, никаква друга нису била.

НАТАША КАНДИЋ: Од кога је добио упутство или наредбу да оде и саслушава господина Буљубашића?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Од Пиварског.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Ко позива и остале територијалце да иду са њим?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Они увек иду са нама, баш зато што смо увек били у групи, никада се не иде сам, увек се иде двоје, троје и као што милиција никада не иде сам, увек иде бар два милиционера на улици, а камоли у рату.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли онда то значи да се врши групно испитивање, односно?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Није групно испитивање, зна се ко испитује, Пиварски одреди или Сплића или мене или овога или онога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вас неко одредио, конкретно баш?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Мени је наредио Пиварски, ја сам испитивао, када ми није, ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за Бубицу?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: За Бубицу је наредио лично Сплићу и мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас двојици?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И, ко је испитивао?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Сплићо, ја и Сава, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је рекао задатак који, конкретно?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да проверимо да ли је то било то, истина, јер што би жена измислила тако нешто, мислим да је то нешто, нема разлога да би неко посумњао у то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То да проверите тај догађај, да ли је он њој повукао веш?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја ту жену могу да доведем, да дође овде, да посведочи, ако је то потребно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то сада баш толико битно.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Онда нема потребе.

НАТАША КАНДИЋ: Када је Пиварски сазнао за ту жену која се жалила на малтретирање?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја мислим да сам јуче лепо објаснио, приликом једног ручка који је припремала та жена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, на вечери сте били.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: На вечери, вечеру је припремила, супу неку тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте да понављамо.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Испричала нам је догађај о томе, каже, да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо, да не улази, да не оптерећујемо транскрипт.

НАТАША КАНДИЋ: Окривљени је рекао да није био у неким односима са Пуфтом, али је у једној, некој ситуацији он њега питао у вези са урезивањем те тетоваже. Па, у којој то ситуацији он њега пита?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја мислио да сам то јуче рекао.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, ако је већ одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је, све је то објаснио, да је био пијан и да му је рекао да је то све урадио, када га је видео, рекао је то.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Исти тај дан када је то урадио, ја сам га тражио, нисам га нашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је и да је то исти човек.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: У Малом Зворнику, у некој кафани, спава за столом, пијан, зашто си то урадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, био сам пијан, да ли је то рекао?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Он каже, не сећам се ништа, ја сам му рекао, да га тражи, командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је то.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је, значи, писмено или усмено известио свог команданта о овом догађају када су људи терани да се скину голи, затим о саслушавању Бубице, онда?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, то је био мој претпостављени, тај Сплићо, испред мене, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте рекли за ту ситуацију. Да ли сте и за сваку ову ситуацију писмено обавештавали Пиварског?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Некада – да, некада усмено, некада писмено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, углавном је он знао?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешавало?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, да, све је знао.

НАТАША КАНДИЋ: Која упутства је добијао у вези са тим својим извештајима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када дате извештај Пиварском шта онда, да ли имате неку повратну информацију од њега? Шта он каже?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Како да Вам објасним, ја сам тада то видео и више нисам видео.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, ако је то одговорио прошли пут, јуче, рекао је проверићу, Пиварски, имате у транскрипту.

НАТАША КАНДИЋ: Он је сада рекао, он није рекао то што његов бранилац каже, он се сада позива на свог непосредног команданта, на Сплићу.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, управо се о томе ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо сада коментарисати јуче транскрипт који немамо сада, али појаснио је сада, везано за те писмене и за контакт са Пиварским је појаснио.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је, значи, када је извештавао, добијао одређене реакције, да ли се онда у вези са тим нешто мењало, у понашању територијалаца или у догађању на Економији, да ли је, значи, настављено све исто или је имало то неког утицаја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, пошто обавестите Вашег команданта Пиварског?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам лепо јуче дао изјаву, ја сам само једном био на Економији, тада први пут и никада више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, после тог пута, значи то када је било са Бубицом, Ви тамо више нисте ишли?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Никада нисам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обавестили сте Пиварског?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Обавестио га је и Сплићо, обавестили су га сви и ја и тако и никада ни једном, кажем, имам троје деце, кунем се, ни једном нисам био присутан када се то радило више, нити сам био са тим Жућом, нити Репићем, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро,.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Извините, имам разлога због чега стављам примедбу. Ако је јуче рекао и данас да више није био на Економији, зашто је питање, како можете да карактеришете питање пуномоћника, госпође Кандић, да ли се променило нешто на Економији, да ли то није «замка» питање и да ли Ви смете да дозволите такво питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је било укупно за све случајеве када је Пиварском давао извештаје, питање је било за све случајеве.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја за друге случајеве не знам, нисам био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само бих ја интервенисао, у смислу, да Вам ја поставим питање. Да ли Ви имате каквих сазнања о томе, након што сте Ви поднели одређене извештаје, небитно сада у каквој форми, да ли је Пиварски нешто предузимао према тим људима да се такве ствари више не дешавају? Да ли имате каквих сазнања у том смислу?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Знам да се на једног тог Зорана драо зашто то радиш и то више пута, каже, радиш, чуо сам од других, тако да, Дача неки, Дача, да, тај Зоран и Дача, да им је држао предавање, сада да ли су они прихватили или нису, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вас некада лично критиковао?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, није имао разлога да ме критикује, он је мене уважавао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли зна одакле је тај Сава?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Знам да је из Краљева, али, како се презива, не бих рекао.

НАТАША КАНДИЋ: А Саша?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Исто, околине Краљева, Рашке, Пазара, ту, тог сам Сашу упознао овде када смо имали у Бубањ Потоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај Дача?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То је из Босне тамо, не знам, мислим да је негде, да ли Каракај или ту, тај део.

НАТАША КАНДИЋ: Рекао је, такође, да његов посао није био искључиво обезбеђење, него да је позиван и као, када су биле акције, као снајпериста. Ко га је позивао као снајперисту и где су биле те акције?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите на Зворник?

НАТАША КАНДИЋ: Да, да, рекао је да није било само обезбеђење, него да је имао и друге послове, укључујући, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали још неке акције у тим борбама?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, када су нападали Муслимани, па када су имали диверзију на «Глиницу», ја сам то рекао јуче, долази Пиварски, идемо одмах на задатак, не смеш ништа да одговориш, то је ратно стање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, водили сте и борбе?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Хвала Богу, то не сме нећу, одмах те убије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте радили и као снајпериста?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто ту.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли може да наведе где је као снајпериста?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не бих навео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није дужан да одговори. Изволите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли Вам што говори име Дачић Зоран?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Дачић Зоран?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, помињете неког Дачу, па Вас питам, да ли Вам то име што говори?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Презиме ми ништа не говори, само Дача, а Зоран ми говори, Зорана знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, Дача и Зоран?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дача и Зоран, да ли је то исто лице?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не могу да се сетим и нисам сигуран да ли је то исто лице, ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли нема више?

НАТАША КАНДИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоци, изволите.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: (бранилац Славковић Драгана) Ја мислим да сам ја на реду. Немам питања, захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја немам питања, хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Перковић?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да. Да ли би могли само да питате оптуженог, од те вечере када су чули, када им се та девојка жалила за овог Бубицу, када се одлази код Бубице?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Мислим одмах сутра или прекосутра, нисам сигуран, а није то девојка, то је удата жена, имала је великог сина, 17-18 година..

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли се он сећа датума када он одлази са ЈНА?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не сећам се датума, то је било.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли му је остао тај датум у војној књижици?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Војну књижицу уопште нисам носио, јер тако су нам и рекли ови који су ме довели, да не носим, нити да ми се шта уписује у књижици. Исто када сам био на Косову три месеца, донео сам књижицу, узели су и исцепали, се су исцепали, због чега не знам и то је команда донела одлуку.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како регулише та права у војсци?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Вероватно они имају нешто код њих тамо, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам ништа за тај период није признато?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Добио сам од команде ТО Зворника да правдам у фирми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мислим за фирму, него овако за учешће.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Добио сам, али ја то чувам кући, не желим да показујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли он одлази и како одлази из Зворника први пут, да ли по команди, самоиницијативно?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Тада добивамо сви обавештење, ко хоће да се врати за Југославију, за Србију, може да се врати, ко хоће да остане и да се активира и добије чин, Нишки и Пиварски су остали, добили су чинове. Нуђено је и мени, ја нисам желео. Дошла је војна полиција која ме је и довела, потпуковник Мићо, командант специјалне војне полиције са пинцгауером и његов помоћник Ратко кога знам са карате турнира, капетан прве класе, оних пет-шест војних полицајаца, нас пет Краљевчана смо ишли и он нас је одвезао директно до Краљева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се тада већ била повукла ЈНА?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, тада се повлачила ЈНА, исто из Вуковара група, исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могуће да је то била половина маја?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не сећам се.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Рекао је да је добио потврду од Стеве Радића, за те ствари да се узму. Да ли може да се сети, шта је све писало, која су ту овлашћења била?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, писало је, овлашћује се, па име моје и презиме да из напуштених кућа српских и муслиманских у том делу, да се, пошто нико не жели, покупе те ствари, фрижидери, замрзивачи због епидемије која се појавила, жутица тада.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Код ангажовања ових Муслимана, за помоћ, да се ове ствари, унесу, изнесу и тако даље. Ко их ангажује, да ли је он питао директора за овлашћење?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Директор је мени лично дао овлашћење да узмем, ја кажем, ко ће то да ради, кажи узми те раднике, нема ко да утовара, не могу сам да то носим и дали ми шофера и «заставу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Вама је Јовић рекао да користите ове људе који су у тој просторији затворени?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли му је познато, коју је функцију имао Стево Радић?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Секретар скупштине општине града Зворника и мислио да је био нешто у вези рата, неку функцију имао, али не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је потписан на тој?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вама даје тај папир?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Мишо Јовић, директор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од овога што је потписао?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, знам, само да потврдим.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је он некада видео Стеву Радића, да ли он зна ко је Стево Радић?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Видео сам га два-три пута, човека.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Где га је видео?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, када сам тамо долазио, он је био у Скупштини општине нешто.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Хвала Вам, немам питања више.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: (бранилац Кораћ Ивана) Оптужени је у више наврата помињао територијалце, Зорана, Дачу. Да ли може да опише тог Зорана и да каже ко је он, да ли зна неке ближе податке?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Само знам да је из Зворника, мислим да је из Каракаја, не знам како се презива, био је плав, више жут, пегав мало у лицу и тако.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Јесу ли они униформе имали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Они су имали СМБ униформу, некада су имали и маскирне, прво су имали СМБ, а после су набавили маскирне униформе.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: А, Дача'

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Дача исто тако као и они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао тај Дача?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Он је био црномањаст, мало нижи, можда 25-26 година у то доба.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Немам питања, хвала.

АДВ. МАРИЈА РАДУЛОВИЋ: Да ли је икада у некој акцији имао контакте са припадником «Жуте осе» звани Лопов?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, нема потребе, одговорићу. Никада нисам имао контакт са њима, нити сам га икада видео до оног дана када сам ухапшен, њега, ни Репића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао.

АДВ. МАРИЈА РАДУЛОВИЋ: Добро, хвала.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ни овог Босанца, како се зове, никада их нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драгићевић?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имам једно питање. У одговору на нека од постављених питања, рече упознали смо се на карате турниру. Да ли се он раније бавио тим спортом или неким другим спортом, борилачким, ако јесте, којим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, то је било одавно, мало сам пре војске, тренирао сам карате и бокс, али мало, јер сам пратио те турнире, волео сам да гледам турнире и познавао сам тог човека, он је био врхунски мајстор борилачких вештина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете Грујића.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли могу само пар секунди са господином Грујићем, пре него што очекујем шта ћете га питати, пре него што му поставите питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја се противим.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, ја се прво противим, јер не знам шта предузимате, да ли су суочења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, хоћу да предочим одбрану, хоћу да предочим одбрану.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: То сам и очекивао, али онда, вероватно, удаљујете Славковића, па предочавате одбрану или паралелно саслушавате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Не знам која је радња у питању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам мислила да за сада суочавам, него само да предочим одбрану.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да ли остаје на месту где је Славковић, или се враћа када предочавате одбрану Грујићу. Хоћу процесно да знам шта радимо, управо и интервенишем, јер не желим да будем затечен нечим што не знам шта је процесно, морате да ми објасните шта ћете процесно да урадите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо их удаљавати. Хоћете Ви да станете мало даље. То је процесна радња, предочавање одбране првоокривљеног. Морамо по закону да предочимо, оно укратко да предочимо одбрану окривљеног, јер је Брано Грујић чуо одбрану Славковића, разумете.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Председнице, хоћете мени да дозволите само петнаест секунди?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, колега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим да пре одговора или било какве процесне радње, али контакт пре одговора није процесно дозвољен, није дозвољен контакт пре процесне радње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није дозвољен контакт ради консултације везано за одговор на постављено питање, тако пише у ЗКП-у, а ми ћемо сада само да укратко питамо господина Грујића, значи, Ви сте слушали, имали сте прилике да слушате шта је рекао оптужени Славковић, па Ви нама прво укратко реците, да ли Ви знате овог човека?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам Вама и први пут, код првог излагања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада нам реците.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Рекао сам Вам када сам први пут излагао, да те људе не знам. Први пут сам видео господина Славковића у ходнику, у Централном затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је тачно то што он каже?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нити знам шта су радили, нити знам те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, сада Вас питам конкретно за њега? Да ли га познајете или не?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте шта каже, везано за Вас?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добро, председника сви знају, али председник не може знати пет хиљада војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него везано за пријем?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Што се тиче пријема, ја се уопште не сећам да сам ја био ту, не знам ни када су дошли, ни како су дошли, могуће да сам после обавештен да су дошли добровољци, да сам онда отишао културно да поздравим људе, да кажем, добродошли, хвала вам људи и тако даље, то је могуће, једино. Иначе, нисам их ја лично примио, нити знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви не можете да кажете децидирано?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли некада Ви примали неку групу, рецимо, дође десет добровољаца, па Ви и Марко Павловић, да ли се Ви сећате тако нечега?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас колега седите, ја Вас молим да седнете.
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ако ме неко зове, ако сам када обавештен да су дошли добровољци, ставите их у штаб ТО и ништа више.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не могу ни да чујем, сада ево заједно причамо.
АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја се извињавам, да ли га поново саслушавамо?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, колега, предочавамо одбрану, значи морам да му то предочим, а ако има потребе и суочаваћемо их.
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа о овоме не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи није тачно то? Добро. Друга ствар, да ли је донета нека одлука на Влади, а да Ви знате, везано за те кућне апарате из Зворника, околине, села и тако даље?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам о томе појма, заиста, могуће је да је овај наш начелник, разумете, својеволјно наредио и тако даље, господин Радић, да, јер чујем да је то његов потпис, значи, они то раде, без икога.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви некада чули уопште, да ли сте некада пролазећи колима Зворником видели да се товаре неки фрижидери, замрзивачи?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, никада, ја нисам имао кад се бавити тим, верујте. Имао сам много других послова.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Ви знате, где је та Циглана, та фабрика?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знам, како да не знам..
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли некада тамо?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тог директора Мишу, познајете ли, обзиром да сте били председник?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Само да се сетим, можда једно двапут на заједничким састанцима свих директора и касније је смењен, као човек који је покушао неке малверзације и тако даље.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте обавештени да је он покушао малверзације?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. Не знам човека, директно човека не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нема потребе да се суочавају.
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јер, он је био директор и пре рата.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли Ви да поставите неко питање можда? Немате. Ви? Добро, хвала Вам.
АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мало паузе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете паузу, него размишљам да ли је рано сада за паузу.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза ради краћег одмора у трајању од двадесет минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што почнемо са одбраном Кораћ Ивана, изгледа да не да је тешко бити фин, него није добро бити фин. Ја бих вас молила сада претходно, ја сам покушала лепо, али, изгледа да у моменту када неко поставља питања, био то Тужилац, био пуномоћник, затражите реч, ја не знам на који начин, дизањем прста или било како, молим вас, немојте сами себи давати реч и немојте дозволити да почињемо са опоменама и са евентуално новчаним казнама, значи, не можемо дозволити у судници да када неко поставља питања, да устаје друга страна и да коментарише питање, значи да устајете сами, то стварно више нећу толерисати, ето, толико. Хоћете Кораћ Ивана, молим вас.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Молим Вас судија, ми не можемо дизати прст, то не улази у транскрипт, можемо само да се обратимо да нам дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се обратите, нисам мислила да се одмах обраћате, него да се обратите и да кажете, имам примедбу, зна се како се поступа, значи, немојте скакати одмах када пита Тужилац или пуномоћник, исто то важи и обратно, ставите примедбу, па ћемо да видимо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Кажем, не сме се коментарисати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно да то утиче и на лице које даје исказ, или евентуално, биће сутра и сведока и оптужених и свих, јер ако тако кренемо, онда ћемо имати овде.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Претпостављам да то важи и за пуномоћнике?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, ја сам рекла и када друга страна, за све важи, значи, без подизања тона, има, значи постоји неки ред како се јавља за реч, јер ако сви кренемо одједанпут на лице које даје исказ, онда то неће личити ни на шта.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави након паузе.

ОПТУЖЕНИ КОРАЋ ИВАН

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте упозорени на своја права у овом поступку. Да ли треба да понављамо права од првог дана?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Нема потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема потребе? Добро.

Ооптужени упозорен на своја права у поступку, изјављује да је разумео права.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дали одбрану у истрази?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви и данас желите да дате одбрану, да изнесете одбрану?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да. Ја остајем при томе што сам већ рекао.

Изјављује да жели да изнесе одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви признајете кривично дело?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

Да не признаје кривично дело и кривичну одговорност, те наводи да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли у свему остајете при ономе што сте рекли код истражног судије?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, можда бих нешто могао да додам.

Да остаје при одбрани коју је дао у фази истраге и данас наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, оптужницу сте прочитали, па да кренемо. Изволите.

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Пошто сам, колико сам ја схватио оптужницу, мени се ставља да сам припадник јединице «Жуте осе», којој ја никада нисам припадао, мада познајем неке људе из те јединице. Онда, саме изјаве свих сведока који су давали те изјаве, које сам ја већ добио и које сам могао да прочитам, су страшно контрадикторне, тако да ми је нејасно, каква је могла уопште онаква оптужница да се срочи против мене. Цитирао бих само изјаву једног од сведока, пошто на питање сведока, да ли су му надимци тих људи познати, баш из места, из тих затвора где су они били, где сведок наводи да он тада када се налазио у том, цитираћу његову изјаву: после смо чули њихове праве надимке, јер су људи били исто затворени у Каракају, на Циглани горе и они су нам причали да су ти људи долазили, јер смо ми њима објаснили ко је све долазио код нас и они су нам говорили да се тај зове тако, да се тај зове тако, што је један од сведока, кога сам цитирао. Такође, други сведок коме је постављено питање, јесте ли чули за Зокса, јесте ли тамо Зокса, је ли долазио Зокс неки, сведок каже: не, не смем рећи, нисам сигуран, не смем, нисам сигуран, тако да ми је нејасно, како такви сведоци могу да тврде то што тврде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми ћемо саслушавати сведоке, суд цени исказе свих сведока, одбране оптужених, све. Хоћете Ви да се изјасните?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, ја немам шта више да додам, што се тог дела тиче, осим тога, то што ми се ставља на терет ја нисам урадио, нити сам то лице, ако је постојало то лице, тај Зокс, ја тај нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хајде, крените, како сте причали у истрази, да би чуло и веће и одбрана.

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ја сам се јавио као добровољац на позив Удружења Срба из Босне и Херцеговине, овде на Теразијама број 5. Био сам у Београду два дана. После тога смо добили опрему овде и пребачени смо за Зворник, али смо пре тога требали да идемо за Сарајево, али не знам зашто и како, ко је одлучио да се не иде за Сарајево, него за Зворник. У Зворник сам дошао, не могу тачно да кажем датум, али отприлике 13. априла. у вечерњим сатима. Тамо су нас дочекали људи из територијалне одбране, сада не знам ко, пошто командир јединице Пиварски Стојан је био задуже за добијање наређења, за однос са командом, тако да смо од њега и добијали наређења, где, шта и када треба да се ради, тако да нисам упознат са ким је он контактирао и коме се јавио. Ту смо, распоређени смо као јединица за извиђачко-диверзантске задатке. Наређења је Пиварски добијао из команде, тако да смо по тим наређењима и извршавали све задатке који су нам били постављени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Пиварски је био Ваш командант?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, Пиварски Стојан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се та јединица звала?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Није имала никакво име, једноставно, јединица која је била стационирана у самој касарни у «Стандарду».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било вас?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Укупно нас је било тринаест. Прво, када смо отишли из Београда за Зворник, било нас је тринаест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се помиње неко од тих у овој оптужници?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Помиње се Јанковић, уствари не у оптужници, он се помиње тамо, Јанковић Дарко, он је био у јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се он помиње у оптужници?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Као Пуфта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ја га знам као Дарка, пошто је живео у непосредној близини где сам ја живео, у истој улици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Краљеву?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, у Краљеву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је још неко био од ових што се ту помињу?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Био је Саво, исто из Краљева, из исте улице, само не знам како се човек зове, да ли му је то име или надимак, Сава, ја га знам само као Сава, а остали људи су били из Војводине, из Зрењанина, из Новог Сада, сада не могу да се сетим тачно одакле је ко био, пошто им не знам имена, јер су се људи углавном знали по надимцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте пре тога Ви били? Пре Зворника, да ли сте негде ратовали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Био сам у Славонији, Хрватској, као резервиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: 1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Педесет дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Педесет дана?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, да, негде од краја октобра до половине децембра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је дошло до тога да се Ви пријавите, то нам мало испричајте.

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Иза зграде где ја живим одмах је игралиште, школа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Краљеву?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, да, у Краљеву и ту сам Јанковића, ту смо се сретали, тако га и познајем. И онда ми је он рекао да се спремају људи одређени из Краљева који ће да иду за Београд, јер требају да се јаве у то Удружење, које ће послати добровољце у Босну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви већ имали ту идеју, жељу да идете?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, ја сам тек тада и сазнао, од њега сам сазнао уопште да се траже добровољци и да може да се јави као добровољац. Ја сам пре тога био као резервиста на хрватском ратишту. Следеће вече сам дошао на железничку станицу, пошто је био договор да се нађемо на железничкој станици и одатле возом за Београд. Дошао сам у Београд, јавили се у Удружење, нас тројица. Тада смо дошли Јанковић, ја и Саво. Јавили смо се ту, рекли су нам да сачекамо, пошто треба да дође још људи из Војводине, па ћемо онда сви скупа да будемо пребачени за Сарајево, то је била та прва варијанта. Послати смо били у хотел «Србија», ту сам био два дана и онда када су дошли људи из Војводине, позвани смо, Пиварски је дошао, значи, постављен је као командир јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га тада упознали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, тада сам упознао Пиварског. И онда смо аутобусом пребачени за Зворник. У Зворнику, онда све иде под наређењем, под командом територијалне одбране и ту смо били стационарани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, долазите у Зворник и ко Вас ту, да ли Вас неко прима?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Територијална одбрана, сада ја не знам ко, ко из те територијалне одбране и зашто, како, само у «Стандарду» на првом спрату, канцеларија број, ја мислим да је три, нисам сада сигуран, одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је, значи, у центру?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, то је касарна, то је пре самог града, то је Каракај, ваљда тако се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Каракају?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте смештени?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, ту смо смештени у једној од канцеларија, пошто је то фабрика била, пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било вас дванаест-тринаест?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли ту затичете још неке?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, било је ових људи одатле из Зворника, из Каракаја, из околине, значи, територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у униформама?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, неки су у униформама, неки у цивилу, неки у полицијским униформама, како ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту спавају, бораве?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Неки су ту, неки спавају, неки долазе, одлазе, како која јединица, сада већ, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви ту смештени да боравите ту, значи ту да спавате?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ми смо све време смештени ту, на том првом спрату, и ту сам до 16. маја, када сам се вратио за Краљево, сво време сам, значи, био стационаран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је и Пиварски ту исто?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, сви смо ту, то је велика канцеларија била, десетак метара дугачка, са пет-шест метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Канцеларија или нека спаваоница?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, то је била канцеларија, то је била фабрика пре рата, али је употребљена као касарна за смештај војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је примио неко када сте дошли у Зворник?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Пиварски је разговарао са људима из територијалне одбране, сада са ким је разговарао, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви присуствовали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Који је то био датум, отприлике када сте Ви стигли?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Можда 13. април.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви стижете 13. априла и боравите до?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: 16. маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До 16. маја, непрекидно?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта радите за то време, какве задатке добијате, од кога?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Задатке Пиварски добија из команде, сада од кога из команде, не знам, вероватно од Марка Павловића, значи, претпостављам, пошто нисам ја присуствовао тим састанцима, тако да не знам тачно од кога он добија те задатке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су то били задаци?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, углавном, у старту је било да се локализују муслиманске снаге које су нон-стоп упадале у територију, коју су, да кажем, контролисали Срби, мада у почетку није било стриктног раздвајања између муслиманских и српских снага. Сам град је био несигуран за кретање, мада је град био као заузет, али су муслиманске снаге држале предграђе то, Дивич и Кула град, Кулу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, муслиманске снаге су биле на Кула граду?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Дивич?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Дивич је као предграђе Зворника, у граду, то је фактички град, само што они сада кажу да је село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знаш да је Дивич и шта је, него Вас питам, шта је ту, нешто помињете снаге неке?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, Муслимани су држали ту, тако да нисмо могли да заузмемо, значи, у том првом нападу српске снаге нису заузеле те делове, него су Муслимани држали те делове и даље под својом контролом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте нападали Дивич?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Дивич не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Где су се водиле борбе, ко је водио борбу, значи од тога када Ви долазите, априла до маја?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Српска војска против муслиманске војске, да их тако назовем..

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На којим локацијама?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, углавном су борбе вођене према Кула граду и према путу за Калесију, мислим да се село зове Цапарде или тако некако, нисам сто-посто сигуран и исто према, држали су село Кисељак и Засеок, где су имали изузетно јако упориште и одакле су они нон-стоп вршили неке контранападе, шта знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту било и неких хрватских наоружаних снага, јединица?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Са њихове стране можда, са наше не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, против кога сте се тачно борили?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Углавном само муслиманске снаге, само Муслимани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви имали од наоружања, Ви лично и уопште та јединица?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Када сам пошао одавде из Београда, задужио сам аутоматску пушку, М-70, АБ-2 са преклапајућим кундаком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: М-70?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да и аутоматски пиштољ, шкорпион, униформу и панцир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је била униформа?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Стандардна униформа југословенске војске, маскирна униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маскирна?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имала неку ознаку?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не. Ознаке су све скинуте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маскирна униформа војске, значи?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од обуће?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Имао сам браон чизме војне и црне чизме исто војне, такозване «сингапурке».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте ишли у те акције, шта сте носили од оружја?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Митраљез и пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Муницију, где сте добили?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Муницију у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви сте одавде понели наоружање?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Понели наоружање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ови други из јединице?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте добили наоружање?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Овде у Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Београду?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тамо, да ли сте добијали још неко наоружање?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Тамо смо касније добијали наоружање, муницију и све ствари које су нам биле потребне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У самој касарни, пошто смо били већ стационарани у касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте онда још добили у касарни?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Од самог наоружања у том првом делу, ништа више, пиштољ мислим да је М-70, дуга деветка, али нисам сто-посто сигуран да ли је тада или можда касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, отприлике?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, почетком маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте онда са собом носили?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Митраљез сам увек носио са собом када бих ишао у акције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је она ознака, како рекосте?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: М-84, митраљез са оптичким нишаном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неки надимак тај митраљез?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, «Цеца», обично људи који су носили тај митраљез звали су «Цеца».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су Вас звали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: И мене су, један од надимака ми је био Цеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И још?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Зокс, Тетка, Лед, Наум, значи, сада да се сетим свих надимака, због радио везе коју смо користили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је дао тај надимак Тетка, Лед?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: То је био договор између нас самих у јединици, због провере радио везе, јер радио веза је била доста несигурна. Муслимани су нон-стоп упадали нама у радио-везу, такође ми њима и онда да бисмо знали са ким тачно разговарамо, онда би се вршила провера преко тих надимака који су већ били претходно договорени, шта и када се који користи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви у том броју у коме сте дошли, до када је тако било?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, негде до пред крај априла ја мислим. Онда је дошла група од њих двадесетак или тридесет, двадесет до тридесет из Борова насеља, било је међу њима седам до десет жена, нисам тачно сигуран у број, али отприлике толико. Међу њима је био Славковић и Саша, као снајпериста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Славковић Драган.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Саша, као снајпериста?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, као снајперисти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се звао тај Саша, презиме?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ја га знам као Сашу, пошто нисмо се баш задржавали толико да бих знао како се ко зове и презива, углавном и мене су тако звали, или Цеца, или Зокс, или Тетка, ја сам њега знао као Тору, Драган, Пиварски је био Пиварски, Брада, Ћале, Аћим, Падобранац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Славковића познавали раније?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, не, Славковића сам упознао тада, нисам га знао пре тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту значи, у Зворнику?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте добијали наређења од Пиварског?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Он из команде, да ли сада од команданта, да ли од некога његових помоћника, то већ не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, ко је ту био командант?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви њега некада упознали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Видео сам човека два-три пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, где у којој прилици?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У касарни, у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада причали са њим?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Са њим, можда једном, али нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још некога видели ту из команде?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, било је доста људи, сада ја не знам како се ко зове од њих и коју су они функцију имали ту, шта су они радили, али било је доста људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви ишли некада тамо где су они били?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У команди, био сам једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је била та команда?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У почетку је била у «Стандарду», онда је пребачена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ту где сте и Ви'

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, да, онда је после тога пребачена у град, у сам град, када је град постао сигуран да више нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, отприлике?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, не знам, можда, рецимо, крајем априла, почетком маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли онда тамо у град, у команду?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У команди сам био једном, једном, највише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим послом?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Једном приликом је Марко Павловић, сада не знам преко кога и како је то организовано, пилот Војске Југославије је заробљен у покушају да пређе на муслиманску страну, а пилот је био на служби у Лађевцима у Краљевоу и онда тог пилота, сада нисам сто-посто сигуран, ја мислим да се човек зове Хусо Паравлић, мислим да је Хусо Паравлић, да је у то време био по чину капетан прве класе. Добили смо наређење ја и Славковић да га хитно спроведемо за Краљево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви и?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ја и Славковић Драган.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је онда било?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, ништа, извршили наређење, предали га у команду у касарну у Лађевцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте ишли?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Мислим да је била бела «Лада», цивилни ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали са Славковићем, још неки тако заједнички задатак?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Осим борбених задатака које смо имали пре тога до 16. маја када смо ишли као јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, пре овога Вашег повратка?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Краљево?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да. Јер тај случај са тим мајором, са тим капетаном, ја мислим да је био негде у јуну, сада којег јуна, ја не бих знао тачно да кажем, мислим да је било у јуну, по мом повратку у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово што сте сада рекли?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то није било и борбени задаци пре?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, шта се дешава тог 16. маја?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: 15. увече је дошао пуковник, сада не знам како се човек зове и рекли да војска мора да се повуче сва у Србију и да мора да се повуче за Србију, Такође и сви добровољци да напусте територију Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуковник одакле долази?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: То већ не знам, да ли одавде из Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете мало само гласније, бојим се да се неће чути.

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не знам да ли је из Србије, да ли је пуковник Војске Републике Српске, већ не знам, само знам да је дошао увече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је дошао у Зворник?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да је дошао у просторију где смо ми били, у самом «Стандарду».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам се представио?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, сигурно јесте, него се ја не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Онда је рекао да сутра у току дана сви морају да напусте Зворник, да се врате за Србију, с тим да је он том приликом рекао, ко хоће да остане, да се, пошто је наша јединица тада извршавала извриђачко-диверзантске задатке, да Пиварски преузима извиђачку јединицу, а да се формира посебна диверзантска јединица која је касније стационирана у обданишту у Каракају, у непосредној близини, у касарни. Ја, онда углавном скоро сви из јединице, који смо били из Србије смо отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви отишли у Краљево?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте отишли?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Војним пинцгауером.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неко од ових овде?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, отишао је Славковић, Јанковић, Саво и Саша су, све су нас превезли тим возилом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, до када сте Ви били кући?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, почетак јуна, 04., 05., 06. јун, сада не знам тачно који је то био датум и онда сам се на позив Пиварског вратио поново у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Зато што је добио необучено људство.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ново људство?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, ново људство које је било ту локалног састава и онда ме звао да му помогнем у њиховом што бржем обучавању за извиђачке задатке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Вас је звао?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Телефоном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви, шта кажете?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ја сам прихватио и вратио се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у међувремену, јесте онда утврдили, шта се десило ту у Зворнику, везано за војску, за те формације, за територијалну одбрану?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Пиварски је са том мојом јединицом пребачен у село Дрињача.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте се Ви вратили, они су већ били?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Они су већ били у том селу Дрињача. Ја мислим да су они негде крајем маја, нисам сто-посто сигуран, крајем маја пребачени из Зворника за Дрињачу, тамо су стационирани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тамо имали неког познатог?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, осим Пиварског, сви људи су били нови, Зворничани, Зворник и околина Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И долазите, добро, 04., 05. јуна и онда?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Пиварски ме је сачекао у Зворнику, пошто није могло босанском страном није могло да се дође до села Дрињача, јер су Муслимани држали два или три јака упоришта поред самог пута, тако да није могло да се прође туда. Онда се прелазило поново у Србију, па се ишло страном Србије до наспрам села Дрињаче и онда се чамцем прелазило у саму Дрињачу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, он Вас је дочекао и тамо Вас је пребацио?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где сте били у Дрињачи?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У школи, у сали смо били стационарани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, Ви и?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: И цела јединица, отприлике око тридесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се са Вама неко вратио од ових горе поменутих?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико? Даље?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ту смо углавном били стационарани због онеспособљавања муслиманских диверзантских јединица које су силазиле на пут и преко саме Дрине, пошто чим се изађе из шуме и сиђе се на пут, преко Дрине је одмах Србија, тако да су у више наврата пуцали и на возила која су ушла страном Србије и онда смо, наш превасходни задатак је био да такве јединице локализујемо и да их спречимо у њиховим намерама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је Пиварски био за то време?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту исто у Дрињачи?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви одлазили?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, за Зворник, одлазили смо за Зворник, повремено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од тог 04., 05. јуна до када сте били ту?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У Дрињачи сам био до 18. увече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуна?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, јер 18. пред сам мрак сам рањен у једној акцији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Онда, 19. сам отишао за Зворник, у Зворнику сам био дан или два, а после тога сам отишао за Краљево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте то били дан-два?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У Зворнику, у самом граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте смештени?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Пошто су ови људи били ту одатле из Зворника, онда сам био код некога од њих, један од тих људи, сада мислим да се презива Смиљанић Рајко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки из Ваше јединице? Код њега кући?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, он ми је показао једну кућу која се налазила одмах испод ње, чији је власник био Муслиман. Ја сам ту кућу преуредио, очистио и ту сам планирао да се настаним, да живим, пошто сам у међувремену упознао и своју прву жену, да је тако назовем, тако да сам планирао уопште да останем у Зворнику, да живим у Зворнику и после рата и свега осталог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где да останете да живите?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У тој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чијој кући?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У тој муслиманској.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да остенете?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па зато што су Муслимани већ били отишли из самог града и те су куће биле напуштене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте питали некога, да ли је то могуће?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Кога да питам, власника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам.

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Нисам имао кога да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како бисте остали у туђој кући?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Зато сам ја и отишао после двадесетак дана из те куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Зато што су дошли неки људи из Сарајева, неке избеглице и онда су се они уселили у ту кућу, мислим да су ти људи још увек у тој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте 19. јуна отишли у Зворник и један до два дана били сте у тој кући?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: После смо отишли за Краљево и био сам у Краљеву до.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После свега два дана?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и одлазите у Краљево, значи, то је већ неки?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: 20., 21. јуни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Одлазим за Краљево и у Краљеву сам до 01. јула. Онда 01. јула, 01. или 02. јула сам се вратио назад за Зворник поново. Из Зворника сам одмах прешао у Дрињачу, у Дрињачи смо били до пред крај јуна месеца, јула, не јуна, јула месеца, када смо имали незгоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, од 01. јула до пред крај?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет сте у Дрињачи?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте сада тамо радили?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Исто што и пре. Неколико пута смо пробали да заузмемо село, Ново село, ја мислим да се зове, где су те муслиманске снаге биле стационаране, али нисмо успели, пошто су били изузетно јаки, јаке снаге, село је било изузетно добро брањено у том периоду и тако негде, значи, пред крај јуна, јула месеца, имали смо ту незгоду када смо упали у заседу, па када смо имали шест-седам рањених и један погинуо и онда смо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та јединица Ваша?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пиварског?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко од ових овде?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Они нису ни били у јединици. После тога смо враћени за Зворник и били смо ангажовани на, углавном на спречавању муслиманских формација да заузму село Бошковић које им је сметало, изузетно им је сметало за комуникацију према Сребреници. Ту смо имали скоро свакодневне борбе са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То село Бошковићи, оно је већ онако у унутрашњости тамо, даље од Дрињаче?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте имали борбе?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: То је скроз на другу страну Зворника, Дрињача је на, када се прође из Зворника према Братунцу, а Бошковићи су када се пође на другу страну према Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је већ јули месец, је ли тако?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте радили цео јули?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Углавном смо тражили муслиманске формације по шуми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А боравили стално у Дрињачи?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, стално у Дрињачи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ишли тада у Зворник?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ишли смо, али ретко када.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ретко?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ишло би се, али, рецимо, можда једном у десет дана, једном седмично, ако би морало да се иде до команде, Пиварски да се јави у команди, ако би га звали, ако треба муниција, неке потребштине које су биле потребне за јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да је и Славковић и Сава?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Јанковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јанковић Дарко да су отишли 16. маја са Вама у Краљево?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте их виђали после?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Мислим, 21. или 22. маја, тада смо ишли у Крагујевац у обезбеђење Шешељу, пошто је држао митинг неки у Крагујевцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте сада из Краљева ишли?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, да, из Краљева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас то ангажује?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не знам, углавном, ја мислим да је Мирослав Вуковић, да се човек зове, он је из Чачка и да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он имао неки надимак?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Челе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Челе, да ли је имао још неки надимак?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Колико је мени познато – не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки Војвода, нешто?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Колико је мени познато – не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он Вас је ангажовао?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, ко је он, мислим, осим што је из Чачка?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Он је ваљда, не знам сада његову, шта је баш његов, шта он уствари ради, углавном, био је неки функционер у Радикалној странци, бар је то моја претпоставка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Чачку?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то представио?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Нисам разумео питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је представио да је он функционер, како Вас је ангажовао, преко кога?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Тај човек нас је дочекао први пут када смо дошли у Удружење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то нисте сада споменули.

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Са њим смо прво разговарали и он нас је упутио за Зворник и све остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он Вас је после контактирао?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, он је звао, сада, да ли је звао Саву, не знам, углавном, мени је телефоном јављено да треба да се нађемо ту и ту и онда ја идем у обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то било у Крагујевцу?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Митинг Радикалне странке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви за то добили неку надокнаду?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, не, то је било исто на добровољној бази, без плаћања, трошкове пута ја мислим да су они сносили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је отишао, Ви и?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ја, Славковић, Јанковић, Саво и Саша. а тамо су већ били људи из Чачка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Славковић је ишао са Вама?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ја мислим да јесте, мислим да јесте, нисам сигуран. Ништа, Шешел дође, држи говор, разлаз, свако својим путем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Други пут сам ишао 25. јуна, 25. маја у Подгорицу истим послом. И том приликом је бачена бомба на Шешелја и било је 62-63 рањена цивила, Муслиман неки бацио бомбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Подгорици?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту неко од вас имао неку функцију, неку улогу приликом тог догађаја ту, када је бачена бомба?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Никакву, једино у обезбеђењу смо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко ту некога спасавао?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У то време, баш када је бомба бачена, ми смо већ отишли били у ресторан у коме је требало, после тог митинга да се одржи ручак или већ шта. са представницима из Црне Горе, тако да самом том приликом када је бачена бомба, нисмо ни били присутни ту, јер смо пре десетак минута пре самог тог догађаја, отишли одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте били присутни баш када је био догађај?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Баш када се то десило, нисам био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ 25. мај. И шта се после догађаја?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: После тога сам се вратио у Краљево, био сам у Краљево. 31. маја сам био на свадби девер, брат од рођеног стрица и онда пар дана после те свадбе сам се вратио за Зворник, на позив Пиварског.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је значи то, почетак јуна, је ли тако?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда то, кажете, после рањавања?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте добијали Ви неку плату за време тог боравка у Зворнику?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то било?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не знам колико је било, пар стотина марака у то време, прво у динарима југословенским, онда када су замењене, када је Република Српска заменила новац, онда смо добијали у њиховој валути.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У маркама?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, не, не, у валути Републике Српске, исто у динарима Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то је било, кажете, противвредност пар стотина марака?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Отприлике, пар стотина марака је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то била добра плата?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У то време, итекако добра плата, пошто су људи живели од две марке, три.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је давао ту плату?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Пиварски је доносио, а ко је њему давао, вероватно неко из команде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доносио тамо где сте Ви били?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли и у «Стандард» и после у Дрињачу?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У прво време у «Стандард», док смо били у «Стандарду», он донесе новац и подели новац, а онда касније у Дрињачи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте Ви никада ишли по те паре?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте потписивали нешто да добијете?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ја мислим да смо само први пут потписали, док смо били у «Стандарду», мислим, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте укупно Ви плата добили у то време, да ли можете да кажете?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, за сваки месец који сам био тамо сам добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте били рањени, па када сте одлазили кући?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: И за то сам добијао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То добијете када се вратите?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Када се вратим, када подигне се плата, онда ја добијем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И за мај, иако сте били се вратили кући?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Плату за мај сам добио то јутро када смо отишли, тада су нас исплатили, тек следећу плату сам добио негде у јулу месецу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуну?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Јулу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за јуни, то је било у јулу?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: То је била за јуни, пошто сам ја дошао тек у јуну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ту биле још неке јединице, осим ове Ваше?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Било је разних јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се Ви неке сећате?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У то време је била та Жућина јединица, која се касније назива «Жуте осе», биле су «Бели орлови», било је Јовићевци, било је разних јединица, било је и Арканових «тигрова», онда ових «книнци», различитих јединица које су долазиле из Сарајева и из других градова, сада већ не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви као јединица имали контакт са тим другим људима из других јединица?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Приликом напада на Кула град, када је јединица Жућа што је командовао са њом, била је са нама, онда приликом ослобађања села, ја мислим да је то родно село Бране Грујића, претпостављам да је и варош Калесија, мада у Калесију смо ми стигли већ на крају, када није ни било потребе да, јер су муслиманске снаге у једном моменту надјачале српску линију, тако да смо ми хитно пребачени из Зворника за Калесију, када смо ми стигли, фронт је већ био стабилизован, тако да смо се одмах и вратили назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим тих борбених дејстава са том Жућином јединицом, јесте ли имали још неке контакте са тим људима, да ли сте упознали те људе? Ви кажете нисте, као што пише овде у оптужници, да нисте припадали тој јединици, а јесте ли?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Једино у ресторану ако би се срели преко у Србији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Србији?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Малом Зворнику?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, да, у Малом Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јесте ли се срели?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Сретали смо се, сигурно, али сада не знам ко је, с ким, једноставно ту је све војска, сада ко је из чије јединице, треба знати ко је из чије јединице. Претпостављам да је било и њих доста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте лично упознали некога, да ли сте?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Лично, познавао сам Жућу, њега знам, човека кога су звали Топола, исто је баш карактеристичан човек био, огроман човек, и можда још неког, али када бих видео човека, другачије, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, где су они боравили, где су они били?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Они су били стационарани у баракама, на крају Козлука негде, не Козлука, овог, Каракаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каракаја? Јесте ишли Ви некада у те бараке?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У посету?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, нисам имао када да их посећујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете Филиповић Синишу, видели сте га првог дана?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Видео сам човека овде, али ми је непознат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Непознат Вам је?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, вероватно сам га виђао и тада, али није ми остао у меморији да бих га се сетио, исто и оног другог, Драгићевића, непознат ми човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из тог периода га се не сећате?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, не, не сећам се, претпостављам да смо се сигурно негде сретали, али непознат ми човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да се мало вратимо, да се приближимо овој оптужници. Да ли има овде нешто тачно, везано за Ваш боравак?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Има, тачно је то да сам ја долазио у ту Циглану, ја сам долазио у ту Циглану више пута, сада, више пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком је то било периоду?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, у периоду, јун, јул.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуни и јули?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пута, којим поводом?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, када бих дошао у Зворник, онда би отишао до људи који су из Краљева тамо, да видим шта има ново у Краљеву, да ли су били у Краљеву и тако неке информације, чисто да се видим са људима, пошто смо из истог места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда сте одлазили тамо?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то било тамо, опишите нам мало?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Циглана, производња цигле, блокова, грађевински материјал се производио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колики је тај објекат, како то изгледа?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, сада, мања фабрика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту радио од Ваших познатих, зашто баш тамо?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Зашто су радили, то не знам. Били су Славковић, тамо сам га сретао, Јанковић, Саво, Саша и било је још неких људи, сада не знам ко су ти људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви питали, шта они ту раде?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Они су били ту, на обезбеђењу ваљда, шта су радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте их питали, него сте то закључили?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, нема потребе, нисам због тога дошао, то што они раде, то, вероватно су добили наређење да тако нешто раде, тако да не треба забадати нос превише у ствари које те се не тичу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је радио на тој Циглани?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Били су око 20, 25 Муслимана који су радили ту и било је мало Срба, можда пар Срба, пошто су сви били ангажовани војно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви пута, отприлике, ту свратили? Да ли можете да определите?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Пар пута, четири-пет пута, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико се задржите када дођете?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Пола сата, сат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте ту радили када дођете?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, ништа, углавном разговор са њима, разговор са Муслиманима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Зато што је ту био један Хациавдић Адмир, човек ми је остао у сећању, тако да сам разговарао са њим, седнем са њима, попијем кафу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже тај Адмир, шта он ту ради?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, ради на утовару и истовару тих опека, цигли, шта је већ ту произвођено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ту и живи, где станује?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ту су затворени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Затворени, како сте то сазнали да су затворени?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Зато што су у просторији, једној одређеној просторији, која је била намењена за њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте питали, зашто су затворени, њих, или Славковића или некога другог?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Њих нисам питао, али претпостављам да су затворени, из разлога њихове личне сигурности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како због личне сигурности?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, под условом, да, пошто су већ вероватно ухапшени или већ ко их је ухапсио, дошао је сигурно на идеју да их не треба пустити, јер ће им Муслимани војно ангажовати опет против Срба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то Ваш закључак?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: То је мој закључак. И онда су, онда је боље било оставити их на неком заштићеном месту него их пустити да им се нешто ружно деси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они били Муслимани ту из Зворника?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, ваљда, из Зворника, из околине, из околних села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, да ли су они могли да оду одатле?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, нису могли да оду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То значи, ту су својом вољом или не?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Они су, они су заробљени, е, сада, како су заробљени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви знате да су заробљени?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, зато што је, рецимо, Хаџиавдић био једно време у затвору у војном затвору у самом «Стандарду», тако да знам да је заробљен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам је он причао или како?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, него знам да је заробљен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Зато што сам ја у то време био у «Стандарду», тако да знам ко је, отприлике знам ко је заробљен и одатле га и памтим. Одатле су почели наши први контакти, мој и његов, наши разговори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте знали да је он већ био у «Стандарду»?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У касарни?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је тамо било, затвор неки?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав затвор?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Једна канцеларија је коришћена као затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колика је та канцеларија?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, отприлике једно петнаестак метара са десет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је ту био затвор?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, од почетка до можда половине маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао и неко друго име тај затвор?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, колико је мени познато, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај «Стандард» у Каракају?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, то је сама касарна, «Стандард», фабрика, ја мислим да је фабрика обуће била некада, а за време рата је претворена у касарну и служила је као војни објекат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за «Алхос»?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то исто то или нека друга зграда?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за Економију?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Економија, пољопривредно добро, које је пре рата служило за, вероватно, за узгој стоке или шта већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то знате?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Дошао сам до закључка из изјава тих сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, шта Ви знате?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ја нисам знао за то, нити сам одлазио тамо, нити знам где је то, касније из ових изјава сведока сам сазнао где се то налази и шта је, уствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време, да ли сте знали да постоји та Економија?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, у то време, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим тих затворених људи, заробљених ту, на Циглани, јесте сазнали да има још неки затвор?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Био је затвор у Челопеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то знате?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Зато што сам пролазио поред њега више пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пролазили сте поред?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да је био затвор?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Зато што је стража увек око њега била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то успут?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, уз сам пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је то објекат?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: То је ваљда био Дом културе је био неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком периоду је то било, када сте Ви пролазили, па сте то виђали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ту сам пролазио од самог старта, од априла па до краја мог ратовања тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте почели да примећујете стражу?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Стражу? Право да Вам кажем, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, ко је ту био затворен?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Као и свуда, углавном Муслимани који су били ухваћени у борбеним активностима или код којих је нађено оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их је ту држао, да ли знате?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не знам ко је одговоран за те затворе, ко је затварао те људе ту, то већ ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви некада улазили?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тај Челопек?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Унутра?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Да ли сте се задржавали некада испред?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Испред не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, пошто углавном само у пролазу, ако би требало да се прође према некој од територија, везано за борбени задатак који смо добили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у тој Циглани, да ли је било осим ових Ваших познатих из Краљева, још неких људи, још неких чувара, стражара?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Била је полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква то полиција?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Цивилна милиција, бар су такве униформе имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве су имали униформе?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Полицијска плава униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са тим људима нешто попричали некада?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Необавезно можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле су они?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, ту локални људи, из Зворника, Зворник, околина, не знам одакле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били наоружани ти полицајци?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу? Да ли су ови Ваши били наоружани, ови Ваше колеге?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, сви су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су имали од оружја?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ја мисим да су пиштоље имали и пушке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате нешто о томе, када сте 16. маја, када је, кажете, војска напустила а и Ви, после када сте се вратили, кажете, почетком јуна, каква је сада била војна ситуација ту? Ко је ту сада био главни, командујући, које су снаге?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Команда гарнизона је оформљена у међувремену била и она се налазила у «Стандарду».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком међувремену?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, у међувремену док се ја нисам вратио, од 16. маја до мог повратка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До тог почетка јуна?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, тако да је ту команда гарнизона била, гарнизона Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој касарни «Стандард»?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је ту био лоциран, да ли су имали војнике?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, била је ту војна полиција и обезбеђење саме касарне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А војска?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Војска слабо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било војске?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Слабо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били неки резервисти?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: То већ не знам, углавном то је већ слабо војске било, пошто је ту остао магацин, остали су магацини и команда и обезбеђење саме команде, која се ту налазила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је онда од војске био, ако та војска има у касарни само војну полицију?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Војска Републике Српске, остале јединице су на теренима, свака јединица је добила своје задужење, свој одређени део терена који покрива и на ком се налази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажете, команда гарнизона, да ли је то сада Војска Републике Српске?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, Војска Републике Српске, команда гарнизона Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Где су људи, ти војници који припадају Војсци Републике Српске?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: На положајима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су сви на положајима?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А војска у Зворнику, да ли има нека?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Можда неких мањих јединица је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ратовао ту у околини, та Војска Републике Српске или Ваша јединица?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ми смо у саставу Војске, ми смо исто Војска Републике Српске, јединица као јединица је под командом Војске Републике Српске и одговара команди, тако да нас команда распоређује где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова команда гарнизона?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Вероватно команда гарнизона је и распоредила Пиварског у јединицу тамо где их је распоредила, она нам је и давала наређења шта и када треба да се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, вероватно, да ли то знате или то Ви?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Зато што ја нисам био на тим састанцима, тако да ја не знам, него Пиварски, а пошто је он преносио та наређења, вероватно је он био, вероватно су њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, од кога је добијао наређења Пиварски?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: То већ не знам, од команданта или већ неког ко је задужен за то био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Од команданта гарнизона или већ од неког његовог помоћника, заменика или већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командант гарнизона, да ли Ви знате?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не могу да се сетим, било их је, било их је доста, Босанчић, овај, онај, тако да стварно не могу да се сетим ко је када био, у које време до доласка овог Пандуровића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је дошао Пандуровић?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Пандуровић негде ја мислим крајем 1992. године или почетком чак 1993., тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је, значи, касније, али у ово време?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У то време, није он ту. Ја мислим да је један од њих био Драган Обреновић, ваљда, да чак можда и није био командант, али је био официр на вишем положају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Бранка Грујића?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Знам, познајем човека, мислим, знам ко је човек и виђао сам га пар пута у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У граду Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он Вас познавао? Да ли Ви знате?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не верујем да ме је познавао, зашто би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви знате да је то он, да ли Вам је неко указао?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Зато што је председник општине Зворник, претпоставка је да тог човека сви познају, а ја сам обичан војник, зашто би он председник општине познавао обичног војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама је неко рекао да је он председник општине?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте га видели?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А лични контакт са њим, да ли сте имали некада?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Мислим да не, осим тада, али, не, не, није, мислим да нисам имао никада контакт са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли познајете Бранка Поповића?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ја га знам као Марка Павловића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте њега упознали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га упознали лично?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Јесам, ја мислим, знам ко је човек, једном сам и разговарао са њим, видели смо се пар пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У команди територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је тај био разговор?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Сада не могу да се сетим о чему смо разговарали, време је учинило своје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Време је учинило своје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је неко послао, или сте Ви ишли у команду, када сте Ви уопште ишли у команду?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ишао сам, мислим да сам тада ишао са Пиварским, нисам сигуран, да је Пиварски ишао због нечега да се види са Марком, тако да сам и ја пошао са Пиварским.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте, кажете, причали сте са њим, не сећате се?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви хапшени тамо?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Зворнику?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Јесам, почетак августа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде, то нам објасните како је то било?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ноћ пре него што је било то хапшење, ми смо дошли из Бошковића, вратили смо се у Зворник, тако да нисмо имали појма да те «Жуте осе», како их касније називају, треба да буду хапшене. И они су похапшени, ујутру је почела та пуцњава по граду, они су похапшени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, у Зворнику, у граду?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Баш у самом граду Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вама рекао, да ли сте Ви присуствовали хапшењу, или сте чули накнадно?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, не, почиње пуцњава у граду и прва наша реакција је да је град нападнут, немам појма о чему се ради. И онда долази до тога да сазнајемо да је ја мислим полиција из Сарајева дошла да хапси Жућу и његове људе. Они су били

похапшени. Ми смо стајали са стране, нисмо се мешали у те, уопште се нисмо мешали док је трајало то хапшење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви гледали то хапшење?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, један део да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога су ухапсили?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, било је доста људи, сада не знам све кога су похапсили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колика је та група?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Седамдесет, осамдесет људи, не знам, не знам сада тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седамдесет људи похапсили?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Мислим да је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су били ти што су их ухапсили?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да ли је војна полиција, да ли је цивилна полиција, да ли је нека специјална полиција из Сарајева, углавном ти људи. И онда прилази један онижи полицајац, сада шта је он по чину, не знам, проћелав са брковима и каже води овог, тако и нас ухапсе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које вас?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, скоро целу јединицу, којом је командовао Пиварски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту био са Вама још ухапшен?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Скоро сви из јединице, скоро сви, мислим пар људи није, пошто су они из села, па су били отишли у своја села, тако да се нису затекли у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико вас онда из јединице?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Петнаестак, рецимо, петнаест-двадесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што су вас ухапсили, да ли сте ви ту стајали, посматрали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Зато што су људи, већина њих је становала у те две зграде где смо се ми окупили, то су, сада не могу да се сетим како се зове тај део, има неко чудно име. Када је почела та пуцњава, одмах смо се окупили ту код њих, јер нисмо знали о чему се ради, да ли су Муслимани напали Зворник или шта је већ, када је дошло, када се разјаснило о чему се ради, да нема опасности, ми смо остали ту. У међувремену се појавио пар ових, тих специјалаца, да их тако назовем и онда смо и сазнали да они хапсе «Жуте осе» и нас нико није ни дирао, него смо стајали ту, са стране. И онда док се није појавио тај, шта је он сада по чину у њиховом, полицијском, не знам, каже и њих води, тако да смо и ми били похапшени том приликом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где вас воде?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У Бијељину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Аутобусом. Било је два или три аутобуса, сада не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте тамо остали, где сте били?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Затворени у просторији, негде педесетак нас у једну просторију, а остали су били по разним просторијама, сада не знам где и ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте ту остали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ја сам остао, тј. ми смо остали пет дана, пет дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, за тих пет дана, да ли су Вам рекли, зашто сте ухапшени?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Нико ми ништа није рекао, нити ме је ко звао, само после четвртог дана или петог дана пре подне, су нас извели вани у двориште, једно

двадесетак, тридесет новинара, разноразних новинара, сликање, снимање, врати се унутра и сат, сат и по времена после тога разлаз, слободни сте, можемо само да им се извинемо, била је грешка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чија телевизија, какво сликање?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Разна телевизија, биле су и стране и домаће и ко зна све чије телевизије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте дали неке изјаве?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, нико ништа није питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не кажу зашто сте били?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ја нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте добили неко решење, да Вам је неко одредио притвор, задржавање лица?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Нити ме је ко питао шта, нити знам зашто сам био ухапшен, то сам тек сазнао касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте сазнали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па за то, да смо ми похапшени, због тих «Жутих оса», да им се стављају на терет неки «Голфови», злато, свега и свачега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека убиства, мучења, малтретирања?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: То сам тек касније чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Касније, можда после годину дана, две, сада не могу тачно да одредим датум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули касније?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да је било то, у том Дому Челопек, свега и свачега, да је Репић са разним људима свашта радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да сте тог Жућу?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Жућу да, али Репића не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га видели некада?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, вероватно сам видео човека, али не знам како изгледа човек. Надао сам се да ћу да га видим овде, али, ето, нећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте помињали да је био један са надимком Зокс на том терену? Да ли сте упознали тог Зокса?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ја мислим да је човек из Шапца или из Лознице, нисам сто-посто сигуран, а тих представљања, ја сам Зокс и тако то, тих је било доста, али небитни су, али мислим да је човек из Шапца или из Лознице, исто је имао надимак Зокс.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте га видели?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Док сам био тамо, рецимо, мај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао? Да ли сте се упознали лично?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не могу да се сетим, стварно, не могу да се сетим, јер много људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се упознали лично са њим или сте?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ја мислим да јесам. Не могу да тврдим сто-посто, мислим да јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, обзиром да Вам се, рекосте, представио исто као Зокс, да ли Вам то није било?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Било је случајева и ситуација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Интересантно да упамтите, да га питате, откуда и ти Зокс и ја Зокс?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Зато што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је то нешто интригирало или не?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, не, зато што ми се дешавало више пута да дође човек и каже: ја сам Зокс, баш тако, добро. А тај надимак сам Зокс, није ми надимак који сам ја нешто екстра користио, да то мене сада тангира зашто неко још се ту представља као Зокс или не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви носили од личних докумената уз себе?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту, када сте дошли у Зворник?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Војну књижицу и личну карту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војну књижицу и личну карту? Да ли имате Ви брата?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове ?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Игор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Игор?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био и он на ратишту?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто ту са Вама?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Он је касније дошао, касније се прикључио као добровољац тим диверзантима у обданишту, а долазио је 19. јуна је дошао у Зворник и вратио се са мном 21. јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То од 19. до 21. јуна је био ту?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То у обданишту, када је био?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После јула или када?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, касније тамо негде пред крај године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали са неким да имате брата? Да ли су знали људи да имате брата?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Шта знам, можда, ови људи из јединице, да, знали су да ми је то брат који су били ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у тој Дрињачи било неких затворених људи, неких заробљеника?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Колико је мени познато, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате за још неки логор ту?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не. Мислим да је било, нисам сто-посто сигуран, мислим да је било у школи у Каракају затворених, али нисам сто-посто сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се причало о томе, о том Чelopeку, да ли Ви знате? Када сте Ви, кажете, сазнали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Многе приче које се причају не придаје им се важност, зато што су приче рекла-казала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите у то време или иначе?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Уопште, уопште, гомила неких прича које се причају, уопште им се не даје нека важност, зато што су то углавном измишљене приче, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које су приче измишљене? Има ли неке што сте Ви чули, па сте сматрали да су измишљене или сте проверавали? У које приче нисте веровали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Било је тих који су за једну ноћ сами прелази на муслиманску територију, па поубијају по стопедесет, шездесет, сто, двеста, како који прескочи преко, тако да се хвале по кафанама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Борци, ови српски?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, да, али то су углавном ти локални.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвалили се?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, то су хвале њихове, тако да због тога није се придавао неки значај таквим неким изјавама, оно што видиш – то си видео, то што се прича – прича се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви нешто видели?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не разумем питање, шта да ли сам видео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то нешто да није измишљено, да ли сте Ви видели нешто?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Виђао сам доста Срба побијених, то сам виђао и закланих, свега и свачега, то сам виђао, поготову, рецимо, али то је већ касније, није везано за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли Ви мало гласније?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пробајте. Кажете, причали сте са тим заробљеницима на Циглани. Какви су они били, како су изгледали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Као и сви заробљеници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као заробљеници?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, мало уплашени, али у суштини, све у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уплашени мало? Да ли су били мршави, повређени, да ли је било неких рањених?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Колико је мени познато, они су добијали храну исту коју је и војска добијала, јер смо се хранили, исту храну су добијали као и војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте улазили у ту просторију где су они?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то била просторија?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, просторија, шта знам, седам, осам метара са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то сте рекли, него овако, како је изгледало унутра, где су спавали, где су јели, да ли сте Ви видели те услове?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ту су спавали у тој просторији. Ја мислим да су јели тамо у кухињи, у радничком том.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали кревете?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Мислим да нису, да су имали само душеке, нисам сигуран, мислим да су имали само душеке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било чисто, како је то изгледало?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Они су одржавали хигијену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви видите овде шта Вам се ставља на терет, за ту Циглану. Да ли Вам је познато нешто о тим кућама?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Једино што могу да кажем да је то измишљена прича, једини мој некоректан однос према тим људима, је то што сам једном приликом пуцао изнад њихових глава. Ако их тада нисам убио, а био сам изузетно револтиран, зашто бих онда, рецимо их убијао онако из зезања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте пуцали изнад њихових глава?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, сада, не могу тачно да кажем, рецимо, не знам, не знам, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једном приликом?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Приликом, једном приликом..

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Том приликом сам се чуо са мајком у Краљеву и један од.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са мајком?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Мојом мајком у Краљеву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Краљеву? Ја Вас ништа не чујем.

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Један рођак, мајчин брат је погинуо на мостарском ратишту и онда сам ја револтиран изашао, мало их испсовао, испалио пар рафала изнад њихових глава, покупио се и отишао. Ето, то је једина ситуација да ти људи могу да кажу да сам ја био некоректан према њима и да су доживели неко злостављање од мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве везе они имају са Мостаром?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Сувише је тешко објаснити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пробајте, ево да чујемо, ти што ту седе, шта их повезује са тим?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Шта их повезује, зато што су непријатељи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Непријатељи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Непријатељи? Да ли је још нешто могло да утиче да они то кажу за Вас?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, не верујем, нема више шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема неки други мотив?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, ја нисам од тих људи који би из зезања, мислим, по њиховим тим изјавама, испада да сам ја то радио забаве ради и због новца неког. Имао сам довољно муке и без њих, тако да ми није требала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве муке сте имали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, углавном сво време док смо на линији и док се боримо са Муслиманима, тако да ми не пада на памет да се после тога вратим и да злостављам људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте се добровољно борили, колико сам ја схватила?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то добровољне муке?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Добровољне муке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да се пљачкају неке куће, да ли сте видели, обзиром, Ви идете Дрињача, Зворник, долазите на Циглану, то је овамо на другој страни према Бијељини? Да ли сте видели да се из неких кућа износе неке ствари, техника, роба?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: То да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте то виђали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, то се дешавало скоро сваки дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Скоро сваки дан?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то радио?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: И домаћи и ови који су долазили, «викенд ратници».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Викенд ратници?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, ови из околине Зворника, ту до Возница, до Љубовије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте виђали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, шта сам виђао, вози човек и покупи шта му треба и однесе у своју кућу, замени себи намештај, тако да се то дешавало, исто оно што су они радили Србима које су протерали из српских кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте то виђали, како је то изгледало? Где се то товарило, шта је то било?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Организовано, товарење нисам видео, то што они наводе да је организовано, то нисам видео, али појединачне случајеве – да. Баш том приликом када сам ту кућу хтео да средим за себе, четворицу од тих људи из Циглане сам повео са собом, пошто су то две куће у истом дворишту, да из једне куће у другу само испребацују ствари, пошто је оно што је ваљало, то су однели, а ко је однео, то већ не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ипак сте их водили негде?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да ми среде само то, после тога сам их вратио назад у Циглану и више ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четворицу из Циглане, Ви узимате?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, лепо дођем доле и кажем стражару, треба ми четири-пет људи, ако може доле да ми среде нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас то овлашћује да узимате те људе?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Самоиницијативно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Самоиницијативно? И, шта каже стражар?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Каже, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био ту Славковић?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Нисам сигуран, мислим да није, том приликом мислим да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И узмете четворицу и како одете, чиме?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Аутом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, ја мислим да је била «Лада», али нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чији је то ауто?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Од општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Мислим да је општински, пошто је то ауто додељено јединици било, црвена, да, црвена «Лада», караван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви возили ту «Ладу»?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не разумем, како сам је возио?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је дао, да ли сте задужили?
ОКР. ИВАН КОРАЋ: Пиварски.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пиварски?
ОКР. ИВАН КОРАЋ: Пиварски ми дао ауто.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да возите сваки дан или за конкретне потребе?
ОКР. ИВАН КОРАЋ: За потребе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте њих ставили у ту «Ладу» и одете у Зворник?
ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, одвезем их тамо и они са мном седну, среде то мало, посређују.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су радили, кажете, у том дворишту су биле две куће?
ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте им Ви рекли да они ураде?
ОКР. ИВАН КОРАЋ: Само да расчисте то, пошто је све било у нареду.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, рекосте, нешто ствари неке?
ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, да, ствари одређене које су биле скроз уништене, да пребаце у ову кућу која је ту, а ствари које су употребљиве, да из те куће пребаце у ову кућу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је ту било од ствари?
ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, сада не знам, не знам, углавном намештај неки само, кревет, сто, шта знам, столице.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било нешто од технике, неки фрижидер?
ОКР. ИВАН КОРАЋ: Мислим да није.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Телевизор, техника?
ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, мислим да није.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то само једном било?
ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, само тада.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви тврдите да ово што Вам се ставља на терет, на Економији ништа није било?
ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, то је измишљена прича, измишљена прича, лаж.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули за неког Бубицу?
ОКР. ИВАН КОРАЋ: Из ових изјава, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сада, али тада?
ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?
ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни из прича неких тада, да ли је неко помињао?
ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова лица у Дому културе, да ли је то исто лаж?
ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да. Саме њихове изјаве говоре о томе колико су истините, тако да о томе не треба коментарисати. Не може један човек да описује једног човека у толико различитих варијанти, јер описују исти догађај у толико различитих варијанти. Онда, шта је ту истина, ко од њих, уствари, лаже, а ко говори истину.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да се догађај није десио или?
ОКР. ИВАН КОРАЋ: Догађај се можда јесте десио, али ја са тим догађајем лично немам ништа.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте поменули нешто борбе око Каменице?
ОКР. ИВАН КОРАЋ: Око Каменице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Око Каменице, мислим да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, када је пала Каменица?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Каменица је више пута падала, они су опет узимали, заузимао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви у тим борбама учествовали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, више пута?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да. Први пут, ја мислим негде крајем априла месеца, а онда касније, негде после свега овога што се овде наводи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: После свега овога што се наводи овде, значи, у каснијим месецима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у мају, јуну?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, не, у то време, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било крајем априла?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Тада смо први пут заузели Каменицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли тада у Циглану, у то време, после тога? Да ли је ту био неки инцидент, да ли сећате нечега карактеристичнога?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате још нешто да кажете, што Вас нисмо питали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Сада тренутно, не, можда касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са Пиварским?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Пиварски је погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Почетком 1993. или почетком 1994. године, сада нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то било?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: На Теочеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Теочек, тако се зове општина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Теочек?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Теочек, да ли за Божић, да ли за српску Нову годину, сада, нисам сигуран за годину, која је година баш била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали браду некада у то време?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Никада нисам носио браду, увек уредно подшишан, обријан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесет ли Ви били добро обучени као борац?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте се све обучавали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У Охриду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Охриду, то док сте били?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Док сам био на редовном одслужењу војног рока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На одслужењу војног рока?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и после сте били на хрватском ратишту?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте иначе се бавили неким борилачким спортовима?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Био сам као извиђач и тренирао сам џудо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Џудо сте тренирали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када отприлике?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У основној и средњој школи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ту има неки појас да се добије?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Има, има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који сте Ви имали појас?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Немам ја појас, мислим има појас, али ја немам појас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде се помињу неки буздовани, неки топузу. Да ли сте имали некада тако нешто?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? А неку дугу цев?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Дугу цев, какву дугу цев?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Магнум?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Магнум, не, имао сам само револвер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао тај револвер?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, отприлике те величине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то, сада то не може да се види?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Шест инча.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шест инча, колико је то у сантиметрима?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Шест пута два, педесетчетири.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, више од пола метра?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ма, није пола метра. Тај револвер сам добио, уствари, нисам добио, него сам ја имао један свој пиштољ, за тај револвер кога сам од Босанца неког, ја претпостављам да је човек Сарајлија, по нагласку, од њега сам добио, пошто за тај револвер није имала муниција да се нађе, нити сам ја могао да нађем, после, касније, мада сам претпоставио да ћу успети да нађем муницију за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај револвер што сте од њега?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви њему дали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Дао сам му дугу деветку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај револвер, које је марке?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ја мислим да је Beretta био произвођач, јер то је реплика револвера морнаричког колта на црни барут, значи, нема метак и онда има буренце, и онда се у буренце ставља ваљак са барутним пуњењем, па се стави кугла која се набија са оном цеви, па са задње стране иде као дечије каписле, тако изгледају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је тај колт?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, да, али неупотребљив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте то некада носили са собом?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увек?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, некада сам носио, али тек касније када сам га набавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте, отприлике, то набавили?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: После мог рањавања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, после јуна, када сте рекли?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Нисам сто-посто сигуран, да ли је одмах после мог рањавања да сам га набавио или када сам се вратио у Зворник, значи, углавном у том неком периоду, а револвер је био неупотребљив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неупотребљив за?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: За дејствовање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За дејство. Што сте га онда носили са собом?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, зато што је лепо изгледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лепо изгледао?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, имао сам довољно наоружања за одбрану, тако да ми он није сметао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте то носили, како је то изгледало?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: На опасачу, на униформи има довољно џепова, да све то може да се стави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ону 84, ту «Цецу», где сте то?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: То не може да се носи све комплет, када се носи митраљез, онда не може да се носи остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, некада сте митраљез, некада овај колт?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У граду када сам онда сам углавном носио, значи, када сам у граду шкорпион и један од пиштоља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шкорпион?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И пиштољ?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да. А када бих кренуо ван града, онда сам увек носио дугу цев.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дугу цев?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, у том првом делу, до 16. маја имао сам тај митраљез.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 84?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, а касније, касније када сам се вратио у јединицу, имао сам снајперску пушку и аутоматску пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јесте носили снајперску пушку у свакој прилици или само када идете у неке?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Само када идем ван града, јер је у то време већ град сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ту аутоматску пушку?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто? И када сте се Ви дефинитивно вратили, то сте, значи, били пет дана у Бијељини, па су Вас пустили, то је већ крај јула?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се даље дешава?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Из Бијељине био сам пребачен за Сремску Митровицу, у Сремској Митровици сам био два дана, из Сремске Митровице исто су ме пустили, не знам ни ја зашто, држали су ме два дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ипак су Вас пребацили?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да. Прво су ме пустили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Бијељине у Митровицу?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па онда, мора овим аутобусом да се иде, па тим аутобусом у Сремску Митровицу, у Сремској Митровици су ме држали два дана и после тога су

ме пустили. Дошао сам у Краљево. Неколико дана после тога сам се вратио за Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Вратио сам се за Зворник, неколико дана после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ који месец?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Исто негде крајем августа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што сте се опет враћали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Зато што ми је тада, зато што сам већ планирао да оснујем породицу са том женом, из тог разлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то ова из Хрватске?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Она је Хрватица, Моника Вребац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Моника, да. Да ли сте остали или шта је било?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, био сам тамо док се нисам разочарао у циљеве рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто сте се разочарали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, како оно обично бива, код Срба, неком брат – неком рат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта конкретно Вас је разочарало?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, гомила људи, рецимо, ја када бих дошао у Краљево, видна је била разлика да одједном много људи који пре тога нису имали ништа, возе добра кола, сви те тапшу по рамену и вичу: то брате, тако треба и увек имају неко оправдање зашто не отићи у рат. Е онда, зашто бих ја ратовао, једноставно сам се разочарао у све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У све то?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да. Ја сам и предложио био у суду прошли пут да изврши финансијску проверу ако суд може, што се лично мене тиче, моје породице и све моје родбине, јер тај новац толико, све то што помињу ти сведоци, то мора негде да се одрази, да се покаже негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте носили нож некада?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, нож не волим, као наоружење, нити сам волео људе који носе ножеве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву сте имали фризуру?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Увек сличну овој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Краћу косу?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кратку баш?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Можда чак и краћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули можда од Славковића да је неко убијен на тој Циглани, неки човек?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: То не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте уопште чули за неке злочине?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Чуо сам, мислим, тих прича је било разних, тако да не могу да судим о томе, нити да дајем исказ везан за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте малопре рекли уопштено. Ко је то причао, са ким сте Ви то разговарали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Народ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вас то информисао?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Чују се приче, једноставно, људи причају и онда се чује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви то неке преносили даље?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте веровали у те приче?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Нешто да, нешто не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Јанковић Дарка, да ли сте виђали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Када?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: После рата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Када сте га видели последњи пут?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Можда десету годину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за време ових догађаја?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, виђао сам га тада, пар пута, пошто смо се растали, пошто није више био у јединици, пар пута сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте се Ви од њега растали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, 16. маја смо престали да будемо у истој јединици, јер после мог повратка у јединицу, они нису ишли у јединицу, тако да се више нисмо ни виђали, активно, осим када бих ја отишао до њих и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је први отишао из Зворника, Ви или они, Ви кажете, Ви сте ухапшени тек крајем, тек почетком августа?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не знам, верујте ми да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, да ли сте њих у јулу виђали тамо на тој Циглани?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Можда, јесам сигурно, али сада не знам до када.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је први напустио?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не знам, стварно не знам. После тих дешавања ја са њима нисам имао више неких контаката уопште, у принципу ни пре тога се нисмо дружили, нити сам знао, јер ја од свих тих познавао сам само Јанковића и то површно, а Славковића и Сашу сам упознао тек у Зворнику, тако да ни после тога нисам наставио нешто са њима нешто, једино ако би се негде срели случајно у граду или тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови, Сава и Саша?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Сава и Саша, не знам, не знам где су ти људи. Саша ја мислим да је неко време радио у војсци, да ли још увек ради у војсци, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Краљеву?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви били у некој партији, можда, у странци?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Никада, нити ћу икада бити, нити сам када гласао на било којим изборима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате како су Славковића звали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Торо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Торо?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је једини надимак?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, Торо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он имао неки чин или Ви можда?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су те Ваше маскирне униформе биле исте?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У почетку да, а касније различите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је Ваша била?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ја сам касније добио униформу Војске Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То после, у јуну месецу?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да и добио сам комбинезон са НАТО шарама, значи, НАТО шара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте то носили?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, када се једно испрља, ово се пере, ово се носи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте чули неки надимак Лопов?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? А неки Босанац, Војвода, Сребреница?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Босанаца је било много, Босанац, Босанац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су их звали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су звали некога Војвода?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Колико је мени познато, не, мада је било вероватно тих самозваних Војвода, гомила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли имате још нешто да кажете?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Само пар питања. Пошто сте малопре рекли да сте се разочарали, који су Ваши мотиви били да Ви идете прво у Славонију, па после тога овамо у Зворник? Да ли су то били неки лични мотиви или неки патриотски?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Лични мотив. Мој чукундеда је добио од Карађорђа барјак.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Само мало гласније.

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Мој чукундеда је добио барјак од Карађорђа и тај барјак је до 1948. године био у породици, 1948. године под, вероватно, политичким притиском, тај барјак је завршио у Музеју «25. мај», тако да је мој деда, прадеда, уствари, по коме су мени дали име, задњи носилац тог барјака. Сви моји су били војници, који су се борили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Још мало ближе микрофону, ја Вас не чујем добро.

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Сви моји су били војници који су се борили за Србију, за српство, тако да када је дошао ред на мене, ја сам радо отишао да одужим дуг Држави и да наставим традицију породичну.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: То је нека породична традиција, борба за српство?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да. Сви моји су учествовали у борбама против разних непријатеља Србије и српства.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Против којих?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Почев од Турака, па Бугара, Аустријанаца, Немаца, па сада опет против Муслимана, Хрвата, Муслимана до НАТО, и са њима сам 1999. године исто ратовао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, једног момента сте рекли да су ти Муслимани за Вас били непријатељи. У ком то смислу непријатељи?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Непријатељи у смислу, чим држи оружје и чим хоће да ме убије, он је за мене непријатељ.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Како сте доживљавали цивиле, Муслимане?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Са цивилима, ја сам научио у принципу да живим, мени су чак и два добра другара из војске родом Муслимани, Капо Алмир и Сулејмановић Хазим, са њима сам чак био у изузетно добрим односима. Моји у Беранама, одакле сам ја, живе са отприлике пола-пола.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, реците ми ту у Зворнику, на који начин начин Ви доживљавате те цивиле, Муслимане?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Цвила, цвила, у принципу, скоро да није ни било, Муслимана, јер они су сви побегли, нешто побегли, нешто су отишли у те њихове јединице.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: За та два месеца, да ли срећете цивиле Муслимане?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Слабо, слабо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, у тој Циглани, кажете ту сте улазили, да ли је било људи у цивилу?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, па они су сви били у цивилу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Оделима?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Можете да нам представите, ми не знамо, ту слику када Ви улазите ту у ту просторију, шта се ту дешава? Да ли ти људи нешто Вама причају, ћуте, кажете, нема кревета?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Причали смо, наравно, ево баш се враћам на тог Хаџиавдића, рецимо са њим сам највише разговарао, пошто је, сада нисам сигуран, да ли је он радио или су његови радили на Западу, тако да смо доста времена причали о томе, шта, како, како је тамо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ви када улазите у тај простор, где су ти људи, да ли они нешто траже, да ли кажу, шта ми овде радимо, зашто сте нас затворили, какав разговор ти људи воде, шта они Вама кажу?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Потпуно небитан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Направите нама једну слику да ми створимо утисак како је то изгледало.

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Рецимо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта ти људи раде, седе, леже, пуше, не пуше?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У тим приликама, рецимо, седимо, скува се кафа, пушимо цигаре и причамо, о свему, али потпуно невезано за дешавања тадашња.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Са тим Муслиманима причате?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли они нешто траже да изађу одатле?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Од мене – не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли Вам причају нешто, да ли Вас моле да неке ургирате да изађу?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ништа Вам у том правцу не кажу?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У том правцу, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: О чему, онда, причате? Ти људи су затворени, вероватно водите неку комуникацију на ту тему да свако ко је затворен, жели негде да изађе?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Знате шта, нити сам га ја затворио, нити ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не питам ја Вас да ли сте га Ви затворили, него, одговорите ми на питање, да ли они нешто Вама кажу? Да ли Вам се нешто жале?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, нису.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ништа не помињу?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, ништа везано за то њихово, за тај њихов боравак ту, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Потпуно онако?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ништа везано за њихов боравак ту, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Како су они изгледали? Да ли је био неко од њих негде повређен?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да сам ја видео, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ви кажете, сви су углавном били у цивилним оделима?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: За све то време, та два месеца Вашег боравака, то је можда негде укупно два месеца, не у континуитету, него одлазили, долазили. Реците ми, колико је временски било да сте учествовали у борбама, а колико сте били ван, пошто су свим тим дешавањима не ратује се константно, него борбе су с времена на време. Колико за та два месеца, колико сте имали слободног простора?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, дешавало се да данима трају сукоби између нас и Муслимана, па онда, опет данима је примирје, мирно, па опет тако у континуитету, повремено борбе, па повремено затишје.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли можете да кажете за та два месеца, колико је било, рецимо, десет дана борбе, или је било двадесет дана, остало празан простор?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Осим тих самих борби са њима у којима сам учествовао, било је, остатак времена смо користили да их локализујемо, да их нађемо, пошто су они изузетно познавали терен, тако да су увек могли да нам дођу са свих страна, за разлику од њих, ми не, ми смо, углавном, старе војне карте на којима многа села која су приказивана, нису ни постојала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: У те дане када не трају борбе, да ли можете да нам опишете један дан шта Ви то радите, сем тога што сте сада рекли? Како изгледа један дан Ваш тамо када нема борби?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Када нема борби.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта то радите?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Онда пола јединице мора увек да буде у приправности, а друга половина је слободна да иде у Србију, да пређе преко, да иде у Зворник, да иде код пријатеља, да ради, буквално.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта сте Ви обично радили у том слободном времену, да кажем?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Како када, обилазио сам, рецимо, родбину своје жене, ишао сам код њих, упознавао се са њима, прелазио у Србију.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А у вези онога што сте рекли да сте били ухапшени, па сте рекли да је тог дана, биле су неке ТВ станице када сте излазили?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Снимак?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте тада сви изашли, и они Жућини и Ви?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, сви смо стали у врсту, један поред другог и онда су ишли, снимали су нас, сликали, то је трајало, не знам сада тачно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: То су Вас снимили пре?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, пре пуштања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Пре пуштања и после када су отишле камере?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Онда смо се вратили, прво су нас вратили унутра, онда су ваљда новинари отишли, и да су им дали већ какве су им дали изјаве ти полицајци, или шта су већ били ту, а после тога је сат, сат и по времена пошто смо враћени унутра, долази до.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Све вас пусте на слободу?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не знам ко је задржан, задржано је њих можда једно десетак, али не знам ко.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Само још једно питање, везано за, да ли Ви имате неко објашњење за ову оптужницу, ипак је нека истрага спроведена, да ли имате неко објашњење, откуд Ви у овој оптужници и на овај начин?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, имам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Заиста се неке страшне ствари овде описују, нешто што?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Људи који су евентуално пропали тамо, у том Челопеку, они сами кажу да не знају ко је, а онда долази до подударности да људи сами откривају своју намеру да су они разговарали шта се дешава, како се дешава, тако да је гомила тих њихових изјава су преувеличане ствари, као, бар је то моје мишљење, друго, полуистина је много гора и много ефикаснија, него чиста лаж, тако да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, да ли сте се запитали некада откуд баш мене тако да ставе у тај контекст?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Првих месеци када сам ухапшен, пошто сам ухапшен, да нисам ни знао зашто сам ухапшен, само су из УБПОК упали ујутру у шест сати код мене у кућу, имамо налог за твоје привођење, довели ме у Београд, тако да нисам имао ни појма зашто сам ухапшен, нити сам могао да претпоставим, нити да се надам овако нечему. А то што они причају, то је по мом неком виђењу, чисто освета нека.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, из освете ти људи?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, чисто освете.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Што би се Вама светили?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не знам и ја се то питам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Који је њихов мотив да се сада они нешто Вама свете?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: То се и ја питам, зашто, зато што, рецимо, мене знају, знају ме како изгледам, виђали су ме, онда.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је тај неки Ваш контакт са њима био нешто арогантан па су Вас омрзли или о чему се ту ради?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не знам, то је чиста измишљотина, то ако буде правде и истине, ако ти сведоци буду хтели стварно истину да говоре, онда ћемо доћи до тога.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, није било ни једног разлога да сте Ви нешто?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Што се мене лично тиче, нема ни један једини разлог.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Мислим, са њихове стране да Вас нешто ту сада неосновано терете, јер није било никаквог разлога по Вама?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, то је моје мишљење.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Вас знају ови из Челопека, да ли Вас знају они?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ево, малопре сам баш цитирао човека који даје изјаву, један од сведока који даје изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви сте рекли, господине Кораћ, да сте тамо 17. јуна били рањени?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: 18.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: 18.?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да сте били рањени?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како сте рањени, где сте рањени, можете ли нам мало описати, какве сте повреде добили?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Село се зове Костјерево изнад Дрињаче према селу, том Новом селу које су Муслимани држали и приликом извиђачке акције, између две куће, у хаустору једном, док сам ја пролазио између те две куће, неко од муслиманских војника је убацио бомбу у хаустор, тако да ме је експлозија избацила из хаустора. Захваљујући панциру сам остао жив, добио сам само гелер у руку и гелер у раме.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Збринути сте, претпостављам?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Лекарски, потом сте провели још два дана у Зворнику, кажете, дошао Вам је брат Игор и заједно сте се вратили у Краљево?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ако сам добро схватио?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро. Причали сте нешто о томе да сте знали за постојање војног затвора у «Стандарду»?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па сте баш употребили тај назив, војни затвор?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта то значи, ко је држао тај затвор?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Војска, зато што је војска ту стационарирана.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Војска?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Када кажете војска, на кога мислите?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Војска Републике Српске.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Војска Републике Српске?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Српска војска.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: ЈНА је из Босне отишла, сами рекосте, 16. маја до 19. маја?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па, када говорите о том војном затвору, на који период мислите, пре 16. маја?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Пре.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Пре?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Али, ЈНА као ЈНА се није нигде активно, није нигде активно учествовала у сукобима између Срба и Муслимана у то време, осим што је ЈНА обезбеђивала само хидроцентралну. Иначе, нигде није учествовала активно у сукобима између Срба и Муслимана.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је било ту јединица ЈНА на подручју Зворника када сте Ви били?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Било их је на самој хидроцентрали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Какве су то јединице, ако Ви имате сазнања у том смислу?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Које јачине и тако даље?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не знате шта је ту и које?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Кажете, војска је држала тај затвор и мислите на април, на мај месец пре овога. Која војска?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Српска војска.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јер овде имамо Вашу јединицу, Пиварског, схватили смо да је то нека добровољачка јединица, такође српска војска, наравно, имамо људе из Зворника и Ви сте помињали то као територијалну одбрану?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је то, такође, српска војска?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко држи тај војни затвор, у том смислу, која српска војска?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Територијална одбрана, вероватно, је надлежна над тим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него, да ли Ви имате сазнања у том смислу, ко су ти људи који то обезбеђују и тако даље?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У овом смислу само, ко су, не ко су лично, по имену и презимену, него ко су, у смислу, припадништва формацијама тамо на подручју Зворника?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Моја претпоставка је да је то надлежност била територијалне одбране.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте Ви били у селу Дивич?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ја сам схватио да сте Ви тамо били?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Био сам два пута.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Био сам два пута.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Опишите због чега.

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Први пут сам био у селу Дивич када су са њима вршени преговори око предаје наоружања и око, да га тако назовем, престанка непријатељства између њих и српске стране.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То је једно приградско насеље, ако сам Вас добро схватио?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Код Зворника, јако близу, малтене, саставни део града?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Саставни део града, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Други пут када сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Када је то било први пут, када је то било први пут, по неким Вашим сећањима?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Сада то не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нека буде та одредница?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Рецимо, почетак маја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Почетак маја, то је оно када сте Ви први пут у Зворнику?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Почетак маја и онда после тога, други пут када су предавали наоружање, уствари.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тада су вођени неки преговори, то први пут су вођени неки преговори са њима око предаје наоружања?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не знам какви су преговори вршени, зато што ја нисам присуствовао преговорима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Али сте били тамо?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Јесам. Преговори су вршени у хотелу, а ја сам био ван хотела.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко је био, која јединица, Ваша јединица Пиварског?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: И локалне снаге још, територијална одбрана.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Територијална одбрана?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко је водио преговоре са њима, да ли то знате?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не могу да се сетим, стварно не могу да се сетим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У овом неком смислу, ево имате овде господина Грујића, председника општине, имате овог мајора Павловића, друге неке структуре из Зворника, да ли једно име знате?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У том смислу, ко је био тамо?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не могу да кажем да је био господин Грујић, зато што нисам сигуран, нити знам да је он био, тако не могу да кажем ни за Марка Павловића, можда јесте, можда није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, дакле, не знате?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А, други пут?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Други пут када су предавали наоружање. Предали су нешто ловачког наоружања, пар аутоматских пушки и нешто пиштоља, нешто експлозива, тако, колико се ја сећам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: На шта се свело то Ваше ангажовање Ваше јединице у том смислу?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да обезбедимо, да обезбедимо камион и заставнике, ја мислио да је био један и нека два активна војника, мислим да су били активни да су припадници ЈНА тадашње, да су они узели наоружање, да је сво наоружање евидентирано, уписано, број наоружања, број муниције и особа која је предала оружје, не само ту, још у неким селима око Зворника.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Рекосте, исто сте овако имали кратку косу тада, нисте носили браду?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Која Вам је то диоптрија?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: 0,75 у минусу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Од када то носите, да ли сте тада имали наочаре?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Од седмог разреда основне школе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То Вас питам, да ли сте тада, тамо на ратишту носили наочаре?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Повремено, повремено.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Повремено?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Снимала Вас је, рекосте, некаква телевизија, разноразне су том приликом били у Бијељини тамо, да ли сте можда касније били у прилици да видите тај видео запис негде на некој телевизији овде код нас?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисте? Имате ли неких фотографија из тог периода Вашег у Зворнику?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Немате уопште?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ја мислим да имам једну или две фотографије.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како је мајор Павловић, да га тако назовем, тада изгледао у тих пар прилика, колико сте га Ви срели, видели?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Могу рећи да је човек много пропао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, не у том смислу, како је био обучен, да ли је носио униформу, да ли је носио, ако је носио униформу, да ли је имао чинове?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Што се чинова тиче, мислим да их нико није носио, мислим, али нисам сигуран, али увек је био у униформи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Увек је био у униформи?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, ја када сам га виђао, увек је био у униформи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А господин Грујић, у тим налетима када сте га сретали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Брано Грујић, мислим, али нисам опет сигуран, да сам га једном видео у униформи, а осталих пута када сам га виђао да је био у цивилу, али опет то на униформу, нисам сто-посто сигуран, да ли је било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колегиница Вас је питала, како су ти људи, мислимо на тих двадесетак људи који су у Циглани тамо, она Вас је питала, како су изгледали, рекли сте у цивилној одећи, па Вас је питала, да ли су деловали повређено и тако даље.

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Повређено не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не? Никаких трагова повреда на њима?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Какав је Ваш закључак шта они ту раде?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Што се лично мене тиче, ти људи су ту, значи, то је опет моје мишљење, једноставно, спашени од сигурне смрти.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То сте рекли, спашени од сигурне смрти. Да ли су ту они неки запослени, неки радници?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Они су радили на утовару, шта знам шта су они већ радили, нисам ја одлучивао о томе шта они раде, нити знам директно шта је ко од њих радио, ни који је посао ко од њих извршавао. Знам да је то Циглана и да су они ту радили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Два полицајца на улазу?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, полицајци на улазу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У фабрику и још овамо где су ови?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Који?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па тих двадесетак? Ви рекосте, они су их чували, полицајци?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Полицајци су на улазу у саму фабрику, ту су увек два била, значи ту је као портирница нека и увек је било још неколико њих око фабрике, по неко у фабрици, сада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Полицајци, када кажете полицајци, претпостављам да је јасно, по униформама и тако даље?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Униформа, да, значи, полицијска униформа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, како је обезбеђена и да ли је уопште обезбеђена та просторија, зграда, простор уопште где се налазе ови људи, где Ви са њима и разговарате?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Простор тај где су се они налазили је одмах преко пута те портирнице где се они налазе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је то нека посебна зграда?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, не, у згради, портирница је на улазу, а зграда Циглане и то где се они налазе је на пар метара од портирнице.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је то закључано, да ли је та просторија закључана?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, вероватно је закључана.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како сте били у прилици да са њима разговарате?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Преко дана нису били закључани, вероватно су их ноћу закључавали да не би неко отишао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли Ви улазите у ту просторију или су они негде напољу, то Вас питам?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Једном или два пута сам ушао у просторију где су они и други пут сам их срео овако напољу, трећи пут.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То, када сте им пуцали рафале изнад глава, то су ти људи?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, то су ти људи, који су били ван.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Били су ван?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте после тог пуцања наставили да пијете кафу са њима?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Рекли сте, да се то сводило на то да попијете кафу?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ја не знам да ли сам после тога још једном дошао, једном, можда два пута.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Након што сте одабрали једну кућу и желели да је средите, кажете, узели сте четворицу ових Муслимана са Циглане. Питам, зашто нисте узели неког од својих другара са којима сте се борили?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Зато што их није било ту, пар само, остали су остали у јединици. Они су отишли својим кућама да виде своје породице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли мало поближе да објасните, када сте ову четворицу узели, па сте дошли до тог места где треба да се среде те куће и неке ствари пренесу, како је то изгледало, како сте то организовали, где сте Ви били, где су они били?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не разумем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим, да ли сте стално били присутни са њима или?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, нисам уопште био присутан, ја сам их довезао, оставио ту и отишао и вратио сам се после два-три сата, отприлике, јер су ме звали, отишао сам у касарну, вратио се из касарне после два до три сата ту и наставио да седим ту са њима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Они су за то време?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Они су доста тога расчистили и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да сте улазили код њих у ту њихову просторију, где су они били смештени, где су спавали, били евентуално затварани током ноћи, који је то повод био да уђете баш унутра?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Зато што сам знао тог Хаџиавдић Адмира и зато што ми је тај човек изузетно драг.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Њега сте тражили?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте били ухапшени, гледајући хапшење неких других, по Вашој претпоставци да су то били ови из «Жућине јединице», да ли су са Вама били тада Јанковић, Сава, Саша, Славковић?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте дошли у Бијељину, да ли сте њих видели међу ухапшенима?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: (пуномоћник оштећених) На питање члана већа Крстајића, рекао је да су ту биле, од оружаних формација, да је била територијална одбрана и да су били они добровољци, знамо да је био Жућа, да ли је још нека оружана формација била, била је и полиција, када је дошао у Вуковар, овај када је дошао у Зворник, ово је питање помоћно да бих поставио оно које хоћу. Дакле, рекао је да је била територијална одбрана, да су они били, добровољци, Пиварски, да је била ту полиција, да су биле «Жуте осе», да ли зна још некога ко је био?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, биле су Арканове јединице.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, Арканове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Питање је, да ли је била нека субординација са њима, да ли је постојала нека јединствена команда, да ли се знало, да ли је старији Марко Павловић или Пиварски или неко тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Над свим тим јединицама које су биле, које сте побројали?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: То ја не знам, ја знам да је Пиварски добијао из команде територијалне одбране наређење, а од кога, како, ко је коме ту командовао, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви знате за Вашег команданта да је тамо?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Пиварски је добијао наређења из команде ТО, а сада, какво је устројство било у команди, то ја већ не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли му је познато, какав је однос полиције и територијалне одбране, ове редовне полиције?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: То је ваљда све било под једном командом, па ваљда је све то било под командом територијалне одбране, значи, ја не знам око тих детаља, ко је коме командовао, ко је био надлежан коме и те детаље.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта је «Стандард», предузеће, где су они боравили?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: То је била фабрика.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Фабрика?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Пре рата.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли је, да ли зна где су просторије «Алхоса» на Каракају?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Вероватно сам пролазио, ако је то негде близу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли му је познато да је ту негде био смештен Кризни штаб, неко од надлежних?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, то не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је на питање председника већа, да је било доста прича разних о убијањима, питање председника већа, да ли сте веровали, он је рекао нешто да, нешто не. Да ли може то да каже мало, какав је његов став према тим причама, мало прецизније?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не разумем питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте веровали, а шта нисте?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Каже да су биле приче разне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приче о неким инцидентима?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Догађајима.

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Везано за то, то је сада не могу да дефинишем, шта веровати, а шта не веровати, једноставно, дође човек и почне да прича бајку и како веровати таквом неком човеку, тако да у неке те бајковите приче не може да се верује.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је да је било нешто у шта је и веровао. Шта је критеријум био да би нешто, евентуално, прихватили?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Рецимо када дође неко и каже да су муслиманске снаге напаале Сапну и да је било 150 погинулих Срба, ја ћу у то веровати, а да ми дође да ми каже да је било 150 погинулих Муслимана, да је то један Србин урадио, то му нећу варовати.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То је критеријум више српски, стандардни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Само једно питање, шта је било са Хаџиавдић Адмиром?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: То бих и ја волео да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта је било?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има овде нешто у списима се помиње.

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Има то, али не знам шта је било са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тачно што пише?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не знам, то је само опет изјава.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Везано за Хаџиавдића, одбрана све време поступка, почевши од истраге, истакло је предлог да се то лице саслуша као сведок и ми смо молили судију Алимпића да предузме мере да се то лице саслуша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, видела сам.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да дође, да сведочи, у више наврата, тако да бих молио да се његово присуство обезбеди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви чули да је он повређен, рањен?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта пише?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да је на грађевини негде у Немачкој повредио се и да је у колицима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је непокретан?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је Хаџиавдић Адмир био међу том четворицом затвореника које је он повео да сређују кућу?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не знам, стварно не знам, можда јесте, можда није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате више питања?

НАТАША КАНДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Оптужени је питан, везано за његово повређивање, па сам хтео још да питам, на који начин је збринут, да ли је носио неке завоје, како је то све изгледало?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, пошто сам рањен баш на зглобном делу, цела рука ми је била завијена, био сам неупотребљив за борбу и из тог разлога сам и отишао за Краљево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је негде, 21., 22. јуни?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да ли може да се изјасни какав је његов однос био са Пиварским и зашто баш њега зове Пиварски да се врати?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Пиварски је био командир јединице, а друго, био ми је најбољи пријатељ. Ја сам требао чак и да му будем кум на венчању, али је погинуо пре тога, тако да није ни дошло до венчања.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Оптужени се изјашњавао на питање члана већа који су били његови мотиви одласка на ратиште, па још само мало да то појасни, какво је његово поимање рата и уопште ратне етике?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Сви моји из породице су били на страни и борили су се за ову Државу. Доста тих прича сам од деде се наслушао и о прадеди и о деди и о свему томе, тако да нисам имао, као прво, нисам имао разлог да мрзим непријатеље, а поготову не, да ли је Муслиман, да ли је Хрват, да ли је, ни у ком случају, самог непријатеља нисам мрзео, а част ми је било да се борим за Србе и за српство, што изгледа више није добро, нити је часно.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Немам питања, хвала.

АДВ. БРАНИСЛАВ ТРАВИЦА: Немам питања.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Немам питања, хвала.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате ни Ви?

АДВ. МАРИЈА РАДУЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. БРАНИСЛАВ ТРАВИЦА: Председнице већа, ја се извињавам, само питање везано за наредбу за вештачење господина Поповића, не знам да ли сте, ми још нисмо добили, па сам мислио да ће можда данас бити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Направљена, није још експедована.

АДВ. БРАНИСЛАВ ТРАВИЦА: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само једно мало предочење. Оптужени Славковић, не помињете полицајце на Циглани, да ли сте Ви сигурни да су то били полицајци, ти у униформама?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Мени се чини да су били у полицијским униформама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви кажете на то, да ли су били?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Треба да јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се тиче овог Пуфте, Саве, Саше у односу на њихов боравак на Циглани, да ли можете нешто о томе да кажете везано за одбрану?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, Ви долазите, пијете кафу, њих обилазите?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ја дођем да видим неког од њих из Краљева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они ту, ти из Краљева?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Како кога, некада их затекнем, некада их не затекнем, како кога када затекнем ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога највише затекнете?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Рецимо, два или три пута сам затекао овог Јанковића и сада да ли сам једном или два пута затекао и Сашу и Саву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јанковића, два или три пута?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, Јанковића два или три пута, Сашу и Саву, једном или два пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се сећа да ли је било некога међу теритојалцима са надимком Бугарин?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Бугарин, колико је мени познато – не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се сећа шта је Саша био по занимању, где је радио, пре доласка?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Који Саша?

НАТАША КАНДИЋ: Из Београда?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не знам, не знам, мислим да он ради у војсци, сада, не знам, да је радио или да ли још увек ради, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада, када сте пошли заједно, шта је рекао он, одакле је?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Нисмо пошли заједно, он је дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је дошао, шта је рекао о себи?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Право да Вам кажем – не знам, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле је?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ту из Краљева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете оптуженог Грујића. Ви се мало овде померите код обезбеђења. Дobar дан. Имате ли Ви нешто да питате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам ништа да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљеног Кораћа? Немате? Имате ли Ви можда неко питање?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате никакво питање? Добро. Чули сте шта каже, пошто сте Ви саслушали данас одбрану окривљеног Кораћа?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли Ви да приметите нешто?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Питао бих Кораћа, можда се он не сећа добро, на капији, можда је било некада полицајаца, али унутра нису имали обезбеђење полиције, него су то били обични, старији радници, можда се он то не сећа, можда није битно, а за Саву и Сашу, бих рекао да су они имали своје девојке, да нису били у Циглани тада када сам ја био, нису имали никакве функције са Цигланом, ни Сава, ни Саша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су боравили, да ли су долазили?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Можда су долазили повремено, али никакву функцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могуће да је он њих видео када је долазио?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Могуће да је видео, они су имали неке своје девојке, становали су на једанаестом спрату зграде, оне Зворничанке, не знам како се зову из Малог Зворника и ту су живели са њима, долазили су повремено некада на Циглану, али нису били са Цигланом повезани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могуће да је он, значи, када их види ту, стекао закључак да и они ту раде са Вама?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја не знам да ли их је он видео ту, ја се не сећам, да су они уопште боравили, можда су навраћали, али нису ту били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите да он каже да је он долазио ту да види Краљевчане, а не само Вас. Да ли су ту били још неки Краљевчани?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Можда човек долазио, али да ли их је ту видео, ја не знам. Они ту нису боравили, можда су пролазили и тако свратили, дође, види, где сте, шта сте и тако, ту имам примедбу на то само, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви, где сте спавали у то време?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам спавао на седмом спрату у згради до дечијег обданишта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи у граду, а ово је тамо на Циглани?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То је то.

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Могуће, могуће, ја сам у Дрињачи, ја када дођем из Дрињаче, не могу да знам тачно да ли су они ту или нису ту, углавном сам их видео, сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуфту, Саву и Сашу, те Ваше Краљевчане?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да ли су они са Драганом или нису, то већ не знам.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Чак имам информације, када сам ја отишао, напустио Зворник, ја сам први напустио Зворник да су, рецимо, Пуфта, када су ухапшени, не знам Кораћ и ови, да су били тада Саво и Саша, али нису хапшени, да су имали нешто од неке Радикалне странке, неки папир, да они нису хапшени, да је њих Радикална странка послала по неком задатку, тако су ми они причали, сада, да ли је то истина или не, ја не знам, ја мислим да нису хапшени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите. Ја бих данас да завршимо, пошто смо исцрпели све.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се данашњи главни претрес одложи за 26., 27. и 28. децембар 2005. године, са почетком у 10 часова у судници број 2, за који дан привести све оптужене из просторија притвора Окружног затвора у Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видећемо можда, у зависности од налаза вештака можда се Ваш брањеник опорави, па можда буде способан, па ћемо онда испитати преостале оптужене и завршити то и уколико буде постојала могућност, задржавамо право да накнадно евентуално позовемо и сведока. Ја бих узела као првог сведока Фадила Бањановића, обзиром да је то некако по реду по оптужници, значи, уколико будемо могли, да то обезбедимо онда ћемо за та три дана, то је предвиђено. Претпостављам да ће тај исказ бити дужи, тако да знате. За јануар је резервисано оно што смо рекли на статусној, децембар и јануар. Одмах смо то, 30. и 31. јануар и 01. фебруар, а

видећемо сада у зависности од тога, да ли је слободна судница, да можда још дан-два продужимо, то ћемо ми сада да видимо ових дана, од понедељка, ако буде слободна судница, морам да видим у овом распореду. То ћемо онда саопштити у децембру.

Довршено у 14 часова и 10 минута.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА